

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 330 5. juli, 2013] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

DU BETALER KRISEN

Arbejdsgiverne bruger krisen som en anledning til at stramme grebet om arbejdspladserne, tilrane sig en større del af kagen, og til at svække de ansattes organisering. En opgave som regeringen ivrigt hjælper dem med.

Gennem en række forringelser af efterløn, førtidspension, fleksjob, SU, kontanthjælp og en skattereform er 125.000 personer siden 2009 blevet tvunget ud på arbejdsmarkedet - til job, som ikke er der.

Folk skubbes ud i arbejdsløshed og i en desperat økonomisk situation. Det rammer de arbejdsløse, men det presser også løn- og arbejdsvilkår for dem, der er i arbejde - hvilket er regeringens mål med reformerne.

Fortsættes på side 5

KRITISK KULTUR

Læs interview med Kim Menzer fra Burnin Red Ivanhoe [SIDE 12 & 13](#)

FAGLIG KAMP

Læs interview med formanden for Dansk Jernbaneforbund, Henrik Horup og meget mere [SIDE 2, 3, 4, 5 & 13](#)

GLOBALT OPRØR

I Egypten, Brasilien, Tyrkiet og Grækenland er folket på gaden - følg med i hvad der sker. [SIDE 7, 8 & 9](#)

VENSTREFLØJ

Hvilken vej for venstrefløjen - set både i et dansk og internationalt perspektiv [SIDE 5, 7 & 10](#)

MEN OVER HELE VERDEN SIGER **VI** NEJ

Tillidsaftale: Når hunden foders med sig egen hale!

Tillidsaftalen (minirepartsaftalen) blev indgået mellem regeringen, KL, regioner og FTF, OAO og AC den 20. juni – og FOA og Danmarks Lærerforening (DLF) har klogt valgt at stå udenfor. Dennis Kristensen fra FOA tog øjeblikkeligt afstand fra aftalen med udtalelsen: "Fagforeninger har sagt ja til Corydons kølle".

Jan Hoby, næstformand i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger).

Meget malende, men i det væsentlige også ganske korrekt. For tillidsaftalen handler om at fagbevægelsen og ikke mindst de offentligt ansatte skal deltage i at finde "et moderniseringsbehov på 12 mia. kr. frem til 2020, som skal realiseres gennem bl.a. fokus på arbejdstidsregler og arbejdsforhold i den offentlige sektor".

Et knæfald for "Corydons kølle"

Tillidsaftalen er derfor et knæfald for "Corydons kølle" som Dennis Kristensen kalder den.

Tillidsaftalens syv principper (bl.a. styring på mål og resultater, ledelse og styring, handlerum og velbegrunder dokumentation, ledelse og engagement) flugter uden undtagelse fuldstændigt med den centraliserede New Public management-styringslogik, som Finansministeriet har presset ned over eller er i færd med at presse ned over hele den offent-

lige forvaltning i Danmark – og her er absolut ikke rum til andet end at rette ind.

Derfor tegner principperne en fremtid, som vil gøre det mere end vanskeligt at undgå konfrontation med de offentlige arbejdsgivere ved de næste offentlige overenskomstforhandlinger i 2015.

Da de fleste faglige topledere har ladet sig fange ind af en moderniseringsdagsorden, som også indeholder et opgør med organisationernes aftaleret og forsøg med, hvordan det kan gøres, så får både FOA, DLF og andre modstandere af aftalen travlt med at opbygge en helt anden mobilisering for at forsvare medlemmernes interesser end tidligere set.

Det sættes i perspektiv af en udtalelse fra FTF's formand, hvor hun i forsvaret for indgåelse af aftalen siger til Politiken: "vi kan sætte os uden for døren og være sure, men så bliver vi kørt over. Vi ved, der skal effektiviseres for 12 mia. kr. frem mod 2020".

Det må siges at være en ansvarspådragende udtalelse. For hvordan kan nogen forvente, at det med den udtalelse bliver muligt at finde en eneste arbejdsgiver, der har tilstrækkelig energi til at blive bange for FTF's leder eller de andre faglige topledere frem til OK15?

Til gengæld kan fagbevægelsens medlemmer godt indstille sig på at tage skriften på væggen alvor-

ligt. For FTF, OAO og AC har med aftalen spundet sig ind i en række forpligtelser, der vil svække de lokale fagforeningers og tillidsrepræsentanters daglige varetagelse af medlemmernes interesser og gøre mobiliseringen frem til 2015 betydeligt vanskeligere – og vi skriver stadig juni 2013.

Derfor har FOA, DLF, LC (lærernes centralorganisation) og andre organisationer, der ikke er stolte ved tillidsaftalen, en vigtig opgave fra nu af og frem til OK15: at nedbryde skellet mellem de offentligt ansatte og de privat ansatte. Der er nemlig brug for solidaritet og sammenhold. For ellers bliver sloganet fra lærerkonflikten: "Lærerne først, hvem bliver de næste?" en selvopfyldende profeti.

Fakta om tillidsaftalen

Fag og Arbejde (FOA) har forladt LO-samarbejdsorganisationen Offentlige Ansattes Organisation (OAO), som reaktion på OAO minirepartsaftale med Regeringen, regionerne, KL, AC og FTF.

FOA's enegang blev besluttet på et ekstraordinært møde i hovedbestyrelsen tirsdag den 25. juni.

På hovedbestyrelsens møde blev det besluttet, at FOA vil forlade OAO ved årsskiftet. OAO forhandler på vegne af cirka 30 organisationer med ansatte i den offentlige sektor. FOA udgør omkring halvdelen af OAOs medlemmer.

FOAs efterlader dog døren på klem. Hvis LO-organisationerne på det offentlige arbejdsmarked kan forhandle sig frem til et "fremtidigt bæredygtigt grundlag for OAO," er de ifølge pressemeddelelsen parat til at blive i organisationen.

Metroaftale legaliserer overenskomstbrud

Enhedslistens bestyrelse i København har sammen med SF og Socialdemokratiet tilsluttet sig en aftale om at godkende, at Metroselskabet (CMT) har fået udvidet arbejdstiden.

af Benny Allermund

Metroselskabet kan i henhold til kontrakten for metroringen søge om godkendelse af en udvidet arbejdstid på op til 7 af de 21 stationer, og det er i en lidt ændret version, at bestyrelsen nu har accepteret.

Bestyrelsen har nu godkendt, at Metroselskabet kan døgnarbejde på 4 af stationerne og arbejde fra kl. 7 - 22 på resten.

Uacceptable arbejdsforhold finansierer prisdumping

De hidtidige erfaringer viser, at man fra Metroselskabet bevidst underbudgetterer og benytter

budgetoverskridelser som argument for at indføre uacceptable arbejdsforhold.

Italienske Trevi vandt licitationen på et beløb, der ligger 3 mia under Pihl og MT Højgaards.

Økonomien i det samlede metroprojekt er i forvejen komplet håbløs: investeringerne overskrider langt budgetterne, og indtægterne ligger langt under de (urealistiske) planlagte, herunder med langt lavere passagerantal end det stærkt oppustede passagerantal, der endte med at indgå i fremtidsfinansieringen af Metrobyggeriet.

At tidsplanerne forsinkes, kommer heller ikke som en overraskelse idet, det næppe har været muligt at gennemføre arbejdet inden for den officielle tidsplan, uden netop at få disse udvidede arbejdstider. Den ud-

videde arbejdstid har formentlig været indbygget fra starten og planlagt presset igennem ved en manøvre som denne.

Samtidig med at man har indgået denne håbløse aftale, har man ikke rådført sig med naboerne eller tilbudt dem genhusning. Dette kan medføre klager i tusindvis, som man fra Borgerrepræsentationen, åbenbart har negligeret.

Legalisering af overenskomstbrud og faglig modstand

Trevi, som er en af hovedentreprenørerne på Metroringen, og som borer sekantpæle i jorden (betonsøjler som fundament), har måtte erkende, at deres boremaskiner ikke kan bore igennem den københavnske kalk, og må nu bytte samtlige af deres boremaskiner ud med tyske Bauer-borerigs, noget

skatteyderne formentlig kommer til at betale for.

Også i rollen som arbejdsgiver har Trevi vist sig fra deres dårligste side som kapitalister og har fyret 5 tillidsrepræsentanter i forløbet. Man har givet "besværlige" tillidsfolk advarsler for at hente deres madpakke i bilerne eller stille deres p-skive.

Bygge Jord og Miljøarbejdernes Fagforening er meget kritiske over for aftalen idet, man ser det som en legalisering af alle de overenskomstbrud, sikkerhedsovertrædelser og plat og svindel, som har klæbet sig til metroarbejdet. Det er ikke noget som formilder BJMF, som kører en faglig kamp mod hovedentreprenøren.

Boykot DHL-stafetten!

Den internationale transport-virk-somhed DHL afholder hvert år en stafet i København. 3F's transport-gruppe opfordrer til at boykotte stafetten i solidaritet med tyrkiske DHL-arbejdere.

I Tyrkiet er DHL nemlig ude efter fagforeningen TÜMTIS og de fagligt aktive.

For at sabotere TÜMTIS fragter DHL deres arbejdere hen til en nydannet gul "fagforenings" lokaler hvor de får valget imellem at melde sig ind eller at blive fyret.

Ifølge 3F er 20 arbejdere blevet fyret af DHL siden april 2011 fordi, de var fagligt aktive, og der har været daglige demonstrationer imod DHLs overgreb i mere end 200 dage.

Interview med formanden for Dansk Jernbaneforbund:

"DSBs ledelsesstil bygger på frygt"

Den 28. juni kunne man i medierne læse, at et fagligt møde for togførerne i DSB havde udviklet sig så voldsomt, at politiet blev indblandet. Da Socialistisk Arbejderavis ringede til Dansk Jernbaneforbund for at høre mere om konflikten fik vi at vide, at medarbejderne var bange for at udtale sig fordi, DSB-ledelsen var på udkig efter enhver mulighed for at fyre medarbejderne. Vi mødtes derfor med formanden for Dansk Jernbaneforbund, Henrik Horup, til en snak om hvad der sker i DSB, og hvad det er for forhold, som medarbejderne arbejder under og hvordan, fagforeningen oplever ledelsen i DSB.

Foto: Mette Kramer Kristensen

Plejede DSB ikke at være et meget godt sted at arbejde? Hvad er der sket?

Vi har altid haft et tæt og tillidsfuldt samarbejde med DSB. Selvfølgelig var der konflikter, men hvis vi ser i historiebøgerne, har vi haft meget få konflikter. DSB har altid kunnet ringe til os, og vi har altid kunne ringe til dem. Vi har været med til at føre DSB gennem mange kriser. Men det begynder at gå galt efter, at DSB brænder nallerne på investeringer i udlandet og direktøren bliver fyret i 2011.

Man vælger så en ny direktør, Jesper Lok, som kommer fra Mærsk, og så går det da helt galt; dén ledelsesform og den manglende respekt for medarbejderne og fagbevægelsen, giver konflikt, og der er intet samarbejde mellem DSB og Dansk Jernbaneforbund.

Direktionen i DSB vil ikke tale med os.

Hvad er det for en form for ledelse, de har indført?

Det er nu folk fra Mærsk, som sidder i de fleste ledelsespositioner. Noget af det, vi opponerer imod er, at man forsøger at skabe en tilstand i DSB, hvor medarbejderne føler, at du kan blive fyret i morgen.

Det seneste tiltag, man har lavet er, at man går tilbage i lokomotivpersonalets papirer for at se, om der har været nogle sikkerhedsmæssige hændelser, og DSB sender så et brev til dem, hvor de skriver, at hvis du gør dét igen, så vil det få konsekvenser.

Det er et problem for sikkerheden fordi, det gør lokomotivførerne utrygge og får dem til at stirre sig blinde, og dét skaber ikke mere sikkerhed. Selv folk der efter vores opfattelse har et normalt sygefravær bliver kaldt ind og får at vide, at et sådant fravær kan få konsekvenser. Og det betyder, at folk bliver bange, og at man ikke tør melde sig syg. Dét er også et problem for sikkerheden. Når ledelsen skriver til medarbejderne, ligger der hele tiden en løftet pegfinger. Man håner sit personale i pressen, og så bliver det lige pludselig legalt at kritisere personalet også fra kunderne, og det skaber et enormt pres på den enkelte, og til sidst bliver det bare for meget. Og man bliver syg.

Hver gang der er den mindste klage eller hændelse, giver ledelsen medarbejderne skylden - uden at undersøge hvad der sker.

Formålet med det kan kun være at skabe frygt og utryghed.

Hvad er DSBs formål med at køre denne kampagne?

Målet fra ledelsen er, at man ønsker at reducere voldsomt i personalet - der skal åbenbart helst kun være en lokomotivfører i toget. Det betyder manglende service og at handicappede, ældre og børn skal klare sig selv. Hvis der bliver uro i toget skal kunderne klare sig selv.

DSB skal spare en milliard kroner, og de vil spare 650 millioner på lønbudgettet - dvs. 1300 stillinger. Målet er at skabe et overskud i DSB, og det forsøger man ved at fyre folk.

Optakten til den faglige konflikt, vi så for nylig, var at DSB fyrede 45 togførere på DSB Øresund samtidig med, at man så beder togførere fra en anden del af DSB hjælpe til med at opretholde produktion. Så blev det bare for meget for togførerne i DSB.

Politistatsmetoder

Hvad var det der skete omkring det faglige møde på Hovedbanegården?

Det, der skete, var simpelthen ikke Danmark værdigt. DSB ringer til Politiet og beder dem om at komme ind på Hovedbanegården med dén begrundelse, at der stod personale på skinnerne. Men der stod ingen ansatte på sporet - det var en tidligere ansat, som var gået der ned i sympati.

Samtidig sagde DSB, at cheferne og ledelsen følte sig truet på perronen - man kunne jo spørge hvad

de overhovedet lavede der? Hvorfor gør DSB ikke som alle andre virksomheder, når der er et fagligt møde, og trækker sig tilbage og henvender sig til tillidsmanden og bruger det faglige system, som det nu er?

Men hvad lavede ledelsen på perronen?

De stod dér, hvor man går op for at gå ind til det her faglige møde. Der havde cheferne så stillet sig op og truet vores folk med, at hvis du gik ind til det her faglige møde, så ville det få konsekvenser for din ansættelse. Jeg var dybt rystet.

DSB mener, at de er hævet over de faglige regler. Politiet overspiller så tilsyneladende også fuldstændigt deres rolle under konflikten og nærmest afhører vores medlemmer på perronen med trusler om erstatning. Det kunne jeg nu godt tænke mig en snak med mine kolleger i Politiforbundet om rigtigheden af. Det er jo politistatsmetoder!

Jeg fik ikke engang en opringning fra DSB. De anerkender ikke, at der er et fagligt system, der kan løse det her. Efter det faglige møde truede DSB efterfølgende de 25 folk, som var med til det her faglige møde, på skrift.

Jeg har kaldt DSB ynkelige på vores hjemmeside. DSB skal ikke true vores medlemmer. Det er altså ikke en måde, at en statslig virksomhed opfører sig på, og jeg drøfter dette med vores politikere for at få dem til at gribe ind.

Et angreb på fagbevægelsen

Hvad er DSB ude på?

DSB har en opfattelse af, at hvis man kan knække fagbevægelsen, så er man en stærk ledelse. Tillidsmandssystemet vil de også udfordre, det er helt klart.

Men samtidig ved ledelsen ikke noget om jernbanen. Det, der sker nu, er at DSB kaster virksomheden ud i en liberalisering. De ødelægger virksomheden, og kunderne vil reagere på den dårlige service, og dermed vil politikerne reagere og så er vejen banet for at lukke DSB.

Hvad er modsvaret fra fagbevægelsen?

Det er et godt spørgsmål - det er også det, mine medlemmer spørger mig om. Men jeg mener, at vi skal holde fast i, at vi vil samarbejde. Fagbevægelsens rolle er på den ene side at være de pæne drenge og dem, der følger reglerne.

Men samtidig vi har også ændret strategi, og nu må vi føre alle sager i retning af Arbejdsretten. DSB har aldrig tidligere haft sager i Arbejdsretten - førhen løste vi problemerne med forlig, men nu går vi i retning mod Arbejdsretten med hver eneste overtrædelse og brud på arbejdstidsregler og lignende. Og jeg skal sige dig, at jeg aldrig har set et statsligt selskab, som har så mange brud på de arbejdsretlige regler som DSB.

Men hvis jeg nu skulle tage mine kritiske briller på, holder fagbevægelsen så ikke krampagtigt fast i samarbejdsaftalen? Samtidig med at arbejdsgiverne har blæst til angreb?

Vi er begyndt at samle os på tværs af de faglige organisationer i det offentlige. Og det vil der komme til at ske mere af. Det har været for let at spille os ud mod hinanden i det offentlige.

Det var svært at overbevise mine medlemmer om, at de måske skulle ud og strejke for at støtte lærerne i forbindelse med overenskomsten. Men alligevel har vi på de seneste møder agiteret for, at tingene altså hænger sammen: hvis vi ikke støtter lærerne, så støtter de heller ikke os. Vi skal forberede os på, at overenskomst 2015, der bliver det vores tur, og på den baggrund tror jeg, vi kommer til at samle os.

Men jeg tror til gengæld også - og dette er absolut ikke en opfordring fra min side, for det må vi ikke - men jeg tror bare, at hvis den her uforsonlige stil fortsætter, så vil du se en jernbanedrift, som vil blive uregelmæssig. Vi vil se en hverdag, som begynder at blive præget af uro, sygdom og konflikter, og dermed vil det produkt, DSB leverer, blive ødelagt til skade for kunderne.

Jeg må bare sige, at når DSB er gået i krig med fagforeningerne for at knække vores indflydelse, så får de store problemer.

Venstrefløjens udfordringer

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Tau Guldmann som er aktiv i Socialistisk Ungdomsfront (SUF), Antiracistisk Netværk og Antikapitalistiske Elever og Studerende.

af Jesper Juul Milkelsen

Hvad mener du der er ved at ske med Enhedslisten - og har det nogen betydning for SUF?

Jeg frygter at den centrering af magten, jeg mener der har fundet sted i partiet, hvor "toppen" har fået mere indflydelse på bekostning af græsrodderne, vil betyde en langt mindre aktivistisk tilgang til politik. Og at det i sidste ende vil manifestere sig ved at Enhedslisten melder klart ud, som parlamentarisk parti, i stedet for at være det revolutionære parti, som jeg stiftede bekendtskab med for små ti år siden.

På trods af den frygt tror jeg dog stadig der er håb for at få Enhedslisten på rette, revolutionære, kurs igen - men det kommer til at kræve et enormt stort arbejde fra alle os almindelige medlemmer.

Hvordan mener du vi kommer ud af det dødvande som det ser ud til bevægelsen er i, i Danmark?

Først og fremmest skal vi lære at acceptere hinanden, og samarbejde de steder det giver mening. Den konstante afstandtagen der finder sted på venstrefløjen er dræbende for enhver aktivitet, og det er en tendens der skal ændres på hele venstrefløjen!

Vi skal fokusere på at diskutere politik og ikke børnehavediskussioner om hvem der startede og gjorde hvad. Den evindelige "politi-og-røvere" fokusering tager rampelyset fra vores politik.

Hvis vi gerne vil bygge en bred politisk bevægelse, så må vi organisere os sammen.

Når Enhedslistens forretningsudvalg indkalder til konkurrerende arrangementer betyder det blandt andet at fagforeninger som PLS ikke tør at deltage i demonstrationer mod racister og organiserede nazister. Enhedslisten er det parti der kan være med til at legitimere folkelige protester, og det er en opgave partiet er nødt til at løfte!

Den 1. oktober bliver der protester ved Folketingets åbning - hvordan opbygger vi en bevægelse der ikke bare dør ud men som fortsætter. Hvad skal vi samles om?

Jeg tror på mange måder at vejen til at skabe en bevægelse omkring store protester som 1. oktober, er at gøre netop de to ovennævnte ting: Vi skal skabe en organisering med en flad struktur, som kan formå at rumme alle indspark, uden at alle små aktiviteter skal kræve den samlede gruppes tid og opmærksomhed.

Hvis vi formår at skabe et forum hvor der er plads til at alle, under nogle korte, men klare, paroler kan vælge den form for protest netop de finder optimal, giver vi plads til at bevægelsen kan udvikle sig og vokse. På den måde giver vi plads til at inkludere en langt større gruppe mennesker, og sikrer os at de gode ideer får plads til at blive til virkelighed - uden den usikkerhed det kan give at lave politik når man frygter at kammeraternes kritik skal hagle ned over en gennem medierne.

“Jo mindre der bliver bliver agiteret for et brud med det eksisterende samfund, jo sværere bliver det at være revolutionær”

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Jonathan Simmel, folketingskandidat for Enhedslisten, medlem af Socialistisk Arbejderparti (SAP) og aktiv i Dansk El-forbund.

Synes du, det bliver sværere at være revolutionær i Enhedslisten med den seneste udvikling som ja til finansloven og erfaringerne fra seneste årsmøde?

“Jeg synes i høj grad det er blevet sværere at være revolutionær i Danmark, men det skyldes i højere grad den generelle politiske udvikling, end Enhedslistens interne udvikling.

Jo mindre der bliver bliver agiteret for et brud med det eksisterende samfund, jo sværere bliver det at være revolutionær. Derved er det også klart, at når det politiske fokus pt. handler om småreformer, og hvorfor S-SF flygter fra deres løfter, så er der ikke meget fokus på de samfundsforandrende krav, hvilket gør det svært at være revolutionær.

Det skyldes i høj grad S-SFs højredrejning, men da også at Enhedslisten i højere grad prioriterer at fremlægge reformistiske del-krav, som S-SF tidligere selv har foreslået, for at kunne vinde del-sejre og udstille deres forræderi.”

Hvad håber du, vi kan skabe af protester ved Folketingets åbning, og hvorfor er det vigtigt?

“Jeg håber, at vi igen i år kan vise, at regeringens usolidariske politik ikke går ubemærket hen. Derudover håber jeg, at det bliver en større og mere tydelig protest end sidste år, og at flere faglige organisationer markerer sig.

Vi ved på rygraden, at socialdemokratiske regeringer er de bedste til at skære på velfærdsstaten og dem der oplever mindst muligt modstand, når de gennemfører angreb. Derfor vidste vi også efter valget, at det var op ad bakke at arrangere mobiliseringer mod en S-R-SF regering, og at hele vores mobiliseringsarbejde skulle starte forfra fra bunden, med små demonstrationer, hvor vi skulle lære at anerkende, at vi kun var nogle tusinder i starten. Men kunne vokse os større.

Jeg tror helt grundlæggende, at protesterne op til Folketingets åbning er af vigtigste betydning igen i år. Både i vores interne forståelse og uddannelse i at arrangere protester, men også til bruge det til at radikaliserer og vise et politisk alternativ til den førte politik.”

Hvordan undgår vi, at utilfredsheden med Enhedslisten får folk til at melde sig ud?

“Som socialister sætter vi altid kampen om et andet samfund over behovet for at forsvare eller bevare vores eget parti. Dermed er intet parti helligt for os, og intet parti skal være et evighedsparti, man altid skal følge blindt.

Når vi helhjertet ønsker at bevare Enhedslisten i dens nuværende form og bredde er det fordi, vi anerkender, at Enhedslisten er det eneste nuværende parti, med en styrke, størrelse og politisk retning, der for alvor kan være garant for en samfundsomvæltning. Denne rolle kan Enhedslisten kun udfylde, hvis den til stadighed er dækkende som

et masseparti for antikapitalistiske kræfter.

Dette må være vores fælles udgangspunkt og omdrejningspunkt for alle dele af Enhedslisten.

Selvfølgelig er der politiske interne uenigheder - det har der altid været og vil der altid være, så længe vi insisterer på at bevare bredden og styrken.

Men i modsætningen til højrefløjens partier, ser vi ikke interne uenigheder som en dårlig eller uheldig ting - gennem disse uenigheder, drøftelser og diskussioner kan vi forbedre vores politiske arbejde. Hvis vi skal bevare en enhed i Enhedslisten, er der behov for at man fra alle led i partiet anerkender politiske uenigheder, og respekterer disse, både mindretal og flertal. Det betyder, at vi skal have uenighederne og de politiske strømninger frem i lyset til den klareste mulige, og rene debat.

Vi skal respektere de valgte flertal, og de skal fremlægge deres strategier og politiske linje, uden dog på nogle måder at trumfe deres vilje eller udgrænse mindretal. Men omvendt skal de politiske mindretal også hele tiden søge at formulere sig og ytre deres uenigheder i partiet, så vi kan få diskussionen. Men det er klart at disse mindretal selvfølgelig skal gøre det i respekt og loyalitet overfor resten af partiet, og hermed også flertallet.

Så helt konkret: Mindretalsbeskyttelse, flertalsbeskyttelse og mulighed for reel politisk partidebat, hvor synspunkter kan fremlægges og søges at vinde opbakning.”

Det mener vi

DU BETALER IGEN FOR KRISEN...

... Fortsat fra forsiden

Ifølge Bjarne Corydon skal vi nu til at øge produktiviteten. Det modsatte af at deles om arbejdet. Man vil tvinge dem, der er i arbejde til at løbe endnu hurtigere. Det vil betyde endnu dårligere arbejdsmiljø, mere stress og øget brutalisering af arbejdslivet.

Regeringen vil svække fagforeningerne

KL og staten vil svække lærernes faglige organisation, og det vil de kopiere til alle andre grupper. Tillidsmands-beskyttelsen og medarbejderudvalgene skal stækkes og flere forhold på arbejdspladsen skal være op til forhandling mellem den enkelte og chefen - uden "indblanding" fra tillidsrepræsentanter.

Den "mini-trepartsaftale" som netop er indgået har som mål at "effektivisere" for 12 milliarder kroner i den offentlige sektor! Og man vil åbne muligheden for "forsøg med fritagelse for overenskomst-mæssige bindinger", som det så smukt formuleres.

Arbejdsplads efter arbejdsplads står overfor disse angreb. Om vores reaktion på disse angreb er at dukke nakken, eller om vi slår igen, vil være en kamp på hver eneste arbejdsplads og hver eneste fagforening.

Håbet fra verdens masser der slå igen

I Egypten, Brasilien og Tyrkiet er millioner af folk gået på gaderne for at kræve social retfærdighed.

Disse protester kan trække alle lige fra de fattigste til de relativt velstillede. Medierne fortæller os, at det er den unge teknologikyndige middelklasse, som er de ledende i disse bevægelser. Men sociale bevægelser er mere end hvad, øjet umiddelbart ser.

Verdens samfund er delt i klasser: mellem arbejderne, der skaber rigdom, og cheferne, der tjener på dem. Det er kampen mellem disse klasser, der driver den sociale forandring.

Da Egyptens revolution begyndte i 2011, var der fokus på demonstrationer på Tahrir-pladsen.

Men der var også arbejdsnedlæggelser og strejker på busterminalerne, på havnene, på sygehusene og i de enorme tekstilfabrikker. To dage med generalstrejker gav dødsstødet til Mubarak regimet. Og arbejderkampe har været i centrum for den revolutionære proces lige siden.

Arbejderne holder samfundets hjul i gang, og de har en enestående magt til at lukke dem ned.

Dette er grunden til, at Egyptens revolutionære socialister igen indkalder til strejker. Og det er derfor, socialister i Brasilien har kastet sig ud i opbygningen af næste uges generalstrejke.

Og det er grunden til, at de angreb, som den socialdemokratiske regering herhjemme står for, kan stoppes, hvis arbejderne organiserer sig og slår igen.

Hvilken venstrefløj har vi brug for?

Manglen på en kollektiv, udenomsparlamentarisk praksis er nøglen til at forstå problemerne i Enhedslisten, mener Jørn Andersen.

Jørn Andersen

Når man diskuterer med folk, hvad "der er galt" i Enhedslisten, er der især tre overskrifter, der dukker op igen og igen:

Øget topstyring og demokratisk underskud

Manglende parlamentarisk principfasthed

Det i forvejen svage udenomsparlamentariske ben er stort set væk

Bortset fra hos den mere hardcore aktivistiske kerne, så er det især de to første punkter, der er anledning til de mest ophedede diskussioner.

Specielt, når EL, igen, har indgået et tvivlsomt forlig, udløser det lange diskussioner i bløgsfæren og på Facebook. Der er blevet samlet underskrifter med krav om, at nu må EL "hive tæppet væk" under den forræderiske regering, osv.

Princippet om at stemme for den mindste forbedring og mod den mindste forringelse er efterhånden blevet genfortolket, så det mere ligner en hensigts-erklæring end et princip.

Og efter det seneste årsmøde stod mange tilbage med en følelse af, at årsmødet blev "kørt" af en kerne omkring folketingsgruppen og "de ansatte" (eller mere præcist: de parlamentariske full-timere). Og at hensynet til medie-billedet vejede en hel del tungere end hensynet til at inddrage medlemmerne i diskussioner om vejen frem.

Imidlertid tror jeg, at "topstyringen" og "principløsheden" snarere er et resultat af den parlamentariske over-fokusering end problemernes årsag. Og at en mere principfast og demokratisk venstrefløj må tage udgangspunkt i en kollektiv, udenoms-parlamentarisk praksis.

Den parlamentariske "magnet"

Men hvorfra kommer den "parlamentariske overfokusering"? EL's princip-program afviser klokkeklart en parlamentarisk vej til socialismen. Sporene fra SF burde skræmme selv den værste opportunist i EL.

Med et Folketing og en regering, der er 100% indstillet på at føre

borgerlig krisepolitik, så er der heller ikke "realpolitisk" de store muligheder for parlamentariske indrømmelser. Og slet ikke uden en stærk bevægelse uden for det parlamentariske cirkus.

Nogle peger på personlige "ambitioner" hos de valgte som forklaring. Ambitionen om at være en del af "magtspillet", være i rampelyset osv. Men selv om den slags sikkert kan spille en rolle for den enkelte, så rejser det bare et nyt spørgsmål: Hvorfor bliver netop de opstillet og valgt?

Tag ikke fejl: På hvert eneste af de sidste mange årsmøder har gruppen af parlamentarikere fået markant flere stemmer end alle andre, når næste års kandidater skulle vælges. Og ikke nok med det: Man skal langt ned på listen for at finde den første kritiker af den politiske linje, parlamentarikerne repræsenterer.

Reformismen

Årsagen er snarere, at den parlamentariske overfokusering i EL afspejler reformismen i langt bredere dele af arbejderklassen - og at EL ikke er i stand til at udfordre denne reformisme. Kernen i reformismen i arbejderklassen er, at "vi vil have forbedringer, men vi tror ikke på, at vi selv er i stand til at kæmpe dem igennem."

Specielt i tider med et relativt lavt, generelt klassekamps-niveau behøver man ikke reelt tro på, at der findes parlamentariske løsninger: Så længe man ikke tør tro på arbejderklassens egne kræfter, virker det som en "lettere" løsning end den lange seje kamp for at opbygge kollektiv modstand.

Venstrefløjens valg

Reformismen er en kendsgerning. Og selv med et langt højere klassekamps-niveau virker det som "den lettere vej" (se blot på SYRIZAs fremgang i Grækenland eller Venstrefronten i Frankrig).

Men reformismen er også en blindgyde - som S og SF har demonstreret til fulde de seneste par år.

For venstrefløjens spørgsmål derfor: Er vi ærlige og siger til folk, at det er en blindgyde? At kun opbygning af udenoms-parlamentarisk modstand - strejker, demonstrationer, besættelser - kan ændre det generelle politiske billede?

Desværre har EL fra dag ét italesat, at "vi kan skaffe forbedringer sammen med SRSF". (Nogle advarede endda op til valget mod at "tale forventningerne ned"!)) På intet tidspunkt har EL taget initiativ til at udfordre reformismen og opfordret til strejker,

demonstrationer osv.

Det er heri, EL's parlamentariske overfokusering ligger. Og er man først dér, kommer topstyringen og principløsheden som et nødvendigt vedhæng. Så er der behov for "klare (parlamentariske) signaler". Så bliver medie-billedet vigtigt. Og så bliver man trukket ind i forhandlinger bag lukkede døre - og kompromis'erne på den politiske midte.

En udenoms-parlamentarisk venstrefløj

Udfordringen for Enhedslistens venstrefløj er ikke først og fremmest kampen om principprogrammet eller at formulere "stopklodser" for den parlamentariske principløshed.

Lad mig minde om, at det tyske SPD havde et mindst lige så revolutionært principprogram som EL, da de i 1914 stemte for tysk deltagelse i 1. verdenskrig. Og at EL's princip om at stemme mod den mindste forringelse ikke har forhindret hverken deltagelse i to finanslovs-forlig eller det seneste dagpenge-forlig.

Ord er vigtige, og den kamp skal også tages. Men en langt større udfordring for EL's venstrefløj er den opgave, som EL som helhed for alvor har svigtet: At bygge netværk af aktivister, der forbinder sig med det mindretal i arbejderklassen, der vil slås - og ikke kun stemme.

Enhedslistens venstrefløj har også et valg: Vi kan lægge hovedvægten af vore kræfter i lange opslidende partikampe om "linjen" i EL. Det vil påvirke os selv i en indadvendt, destruktiv retning.

Eller vi kan lægge hovedvægten af vore kræfter i at opbygge en venstrefløj, der gør det, der altid har været venstrefløjens styrke: At organisere modstand sammen med dem, der - uanset partifarve - ønsker at slås mod magthavernes angreb. - Og så lejlighedsvis tage kampen om vigtige spørgsmål i EL.

Dette er ikke en mindre politisk opgave end den interne kamp i EL. Det er en opgave, der kræver, at vi diskuterer, hvordan vi tager de rigtige initiativer. Hvordan vi forstår reformismen. Hvordan vi organiserer os, så vi bliver mest muligt effektive osv.

Det er en opgave, der kan give perspektiv til dem, der overvejer at forlade Enhedslisten og starte endnu et parlamentarisk alternativ. Det er en opgave, som vil kunne appellere til de bedste folk i EL (og udenfor EL) om, at der findes andet end parlamentarisme, hvis man vil lave verden om.

Behov for en bred antifascistisk bevægelse

Da eneske English Defense League besøgte Århus i 2012, protesterede tusindvis i Århus' gader

Den 26. maj viste to ting. For det første det positive, at nazisterne er svage. For det andet, at vi ikke i tilstrækkeligt omfang formår at mobilisere bredere udenfor 'miljøet'.

Af Bo Nielsen. Foto: Klaus B Jensen

Lad det være sagt med det samme; det var ikke kun venstrefløjens antinazistiske mobilisering, der gjorde den antimuslimske demonstrationsdag til en fiasko.

Fiaskoen var ikke desto mindre total, såvel målt på deltagere som

i forhold til forsøget på at fremstå som et projekt for 'bekymrede danskere', der "bare" er imod moskeer. Alligevel kan antiracister og venstrefløjens ikke være tilfredse med hvordan dagen forløb.

37 heilende nazier på landsdækkende tv

I tre af de fire byer, hvor der var indkaldt til antimuslimsk demonstrationsdag, aflyste arrangøren i 11. time. Det der skulle have været "den store" demo, den som var indkaldt på vegne af Facebookgruppen 'Nej til moskeer i Danmark' på Københavns Råd-

husplads - og som blev dækket på landsdækkende live tv - blev tilmeldt en gedigen fuser.

Til trods for 142.000 'likes' på Facebooksiden og over 700 tilmeldte til demoen var sølle 37 demonstranter mødt op, og ifølge Projekt Antifa udgjorde disse "stort set kun kendte personer fra voldsberedte fascistiske grupper... det tidligere Dansk Front og Blood & Honour, DNSB, Danskernes Parti og RightWings."

Det sølle opbud af nazister og racister fik nazi-lederen Daniel Carlsen til på sin netavis at argumentere for, at der er et stærkt behov for organisering af de "nationalistiske" kræfter i Danmark.

Svag antifascistisk modstand

Vi må ærligt sige, at moddemonstrationerne desværre heller ikke var overbevisende. Hvis den dag var udtryk for hvad venstrefløjens formår, når fascistisk skal forhindres i at demonstrere i gaderne, skal der til at ske noget nyt.

Hverken initiativet København Mod Racisme, som IS København var en del af, Enhedslistens eller det nystartede Antira-

cistisk Ungdom's arrangementer formåede i nævneværdigt omfang at mobilisere bredt ud over 'the usual suspects'. Kun ca 200-250 antifascistiske demonstranter deltog i selve moddemoen på Rådhuspladsen og endnu færre ved Enhedslistens demonstration.

Når det ikke lykkedes at mobilisere bredt, må vi som antifascister tage dette alvorligt og forsøge at finde ud af hvad, der må gøres anderledes en anden gang.

Bredde

Jeg tror, vi skal lade os inspirere af erfaringerne fra udlandet for at komme ud af "ghettoen".

I Storbritannien har man formået at trumfe langt større højreradikale grupper og partier som British National Party og English Defence League ved at mobilisere den brede modstand mod nazisme og racisme, der findes i bydelene og arbejderkvarterene.

Antifascisters bedste kort er, at det store flertal i arbejderklassen hader nazismen. På den baggrund har det været en succes at inddrage civilsamfundet og lokale organisationer såsom ungdomsklubber, moskeer osv.

I både Storbritannien og eksempelvis i Göteborg i Sverige har antifascister haft succes med at kombinere det radikale i form af blokader af nazimøder og antinazistiske moddemonstrationer med en mere bredt favnende og positiv kulturel mobilisering som initiativer a la 'Love Music, Hate Racism'.

Enhedsfront og lokal opbygning

Hvis vi skal blive flere aktive antifascister i Danmark, må vi forsøge at opbygge en bevægelse som har sit center, hvor netop de mange har deres hverdag. Opgaven er at komme ud til skoler, universiteter, kulturforeninger, fagforeninger, fodboldfans osv. og få disse grupper med i et anti-racistisk netværk. Et netværk som har til mål at favne langt bredere end blot de politiske partier.

Vi vil derfor begynde diskussionen om hvordan, vi kan bygge en antiracistisk bevægelse, der er åben og inkluderende, men samtidig bliver politisk klar i spytet. Med andre ord det, som den russiske revolutionære Leon Trotskij kaldte en enhedsfront.

Vi ønsker at lave koncerter mod racisme, vi ønsker at demonstrere mod politikernes racistiske tiltag, og vi ønsker at vinde opbakning til at smide fascisterne ud af vores byer, når de forsøger at stikke næsen frem. Fordi det skaber en mere sikker by, når fascisternes mødes med modstand.

Vi skal gå offensivt ind i diskussionen om østarbejderne og kræve ordnede forhold, vi skal forsvare muslimeres ret til at være muslimer, vi skal skabe sammenhold, når magthaverne ønsker at splitte os. Vi lever i den dybeste krise siden 30'erne. Dengang endte krisen med fascisternes magtovertagelse og støvletramp. Denne gang skal det være anderledes.

Alerta - udrykningsklar antifascisme

Antifascistisk Aktion (AFA) har lanceret et nyt aktionskoncept, "Alerta". Alerta er et forsøg på at skabe et antifascistisk netværk, der kan mobiliseres med kort varsel. Kommunikationen vil primært foregå over sms'er og sociale medier.

Årsagen hertil er at den yderste højrefløj i Danmark har skiftet strategi og fordi der snart er kommunalvalg, skriver Projektantifa.dk. Nazisterne har generelt droppet at annoncere offentlige møder/demonstrationer i god tid, da arrangementerne oftest blev mødt af en stor antifascistisk modstand.

I stedet holder den yderste højrefløj oftest små arrangementer, der bliver offentliggjort kort tid før de løber af stablen. Det skal sms mobiliseringen forsøge at forholde sig til.

Rammerne for Alerta er følgende:

1. Vi vil skabe en åben og inkluderende aktion.
2. Vi bruger civil ulydighed imod naziarrangementet.
3. Fra vores side vil der ikke startes en konfrontation med politiet.
4. Fra vores side vil der ikke ske tilsigtede personskader.
5. Vi er solidariske med alle, der deler vores mål: at forhindre naziarrangementet.

Du kan se mere på www.alerta.antifa.dk og tilmeld dig sms-kæden ved at sende en sms med teksten TILMELD til 51 92 01 61

HVIS VI VÆLTER VORES REGERING, VIL SOLIDARITETEN EKSPLODERE

Socialistisk Arbejderavis har mødt Yiannis Sifakakis som er en del af ledelsen af den græske aktivistiske og revolutionære koalition ANTARSYA.

Jesper Juul Mikkelsen

Hvordan er den politiske situation i Grækenland?

Vi har en regering, som forsøger at sælge et skønmaleri af økonomien. De siger, den er under forbedring, at vi derfor bør væbne os med tålmodighed, og så vil arbejdsløsheden falde. Det billede er ikke rigtigt. Sandheden er, at vores økonomi er meget svag, i et Europa, som også er i dyb krise.

På den anden side oplever vi en bevægelse fra arbejderklassen, som forsøger at overkomme de mange vanskeligheder og som gør modstand mod regeringen og Trojkaens angreb.

Hvad skete der under den græske lærerkonflikt?

Gymnasielærerne besluttede for ca en måned siden, at man ville lave en permanent strejke imod regeringen pga. regeringens varslede fyringer. Regeringen brugte endnu engang deres hidtil mest effektive våben, nemlig militærlovene fra diktaturtiden. Lærerne blev "militariserede", hvilket betyder, at fortsat strejke kan straffes med 5 års fængsel.

På trods af dette samlede 20.000 lærere sig til stormøde og besluttede med 93% opbakning at fortsætte strejken. Lederskabet af lærernes fagforening, som er domineret af (det store venstrefløjparti) SYRIZA, sagde at arbejderklassen ikke er klar til at strejke mod regeringen og nægtede at følge den demokratiske vedtagelse fra de strejkende. Vi har altså en regering, der er meget presset og en bevægelse fra arbejderklassen, som forsøger at slå igen.

I Danmark har nogle kaldt SYRIZA 'det sidste røde håb for Europa', hvad er din kommentar til det?

Ved sidste valg gik SYRIZA fra 4% til 27% ved parlamentsvalget. Det var et stort skift for venstrefløj. Efter det sagde ledende medlemmer i SYRIZA, at man nu skulle gøre partiet modent til at gå ind i regeringen. Det betød mange skridt til højre.

Lederen af SYRIZA, Alexis

Tsipras, mødtes med den tyske økonomiminister samtidig med at der var store demonstrationer mod Angela Merkels besøg i Athen. Så mødtes han med IMF og sagde, at man ikke er klar til at gå i strejker og i konflikt med regeringen.

SYRIZA bliver ved med at sige, at arbejderklassen ikke er klar til at gå i konflikt med regeringen, men at arbejderne skal bruge hjælp fra en venstre-regering. Men de glemmer, at opbakningen til dem skyldes arbejderklassens kamp. Når de ikke støtter lærernes kamp, er det fordi, de ikke tror på, at arbejderne kan gøre noget - at bevægelsen er den centrale ledende kraft i forandringsprocessen.

SYRIZAs centrale politik er et reformistisk projekt. De støtter sig på og vokser pga. en bevægelse, der kan strejke og kæmpe, men deres centrale mål er alligevel regeringsmagten.

Hvad tror du der vil ske, hvis SYRIZA danner en regering efter næste valg?

Jeg tror presset fra EU, IMF og de græske kapitalister vil blive meget meget stærkt imod en sådan regering. Hvis du f.eks. vil redde hospitalerne, bliver du nødt til at skære meget ned på hvad du afbetaler på gælden. Hvis du ikke siger nej til at betale gælden, kan du ikke redde hospitalerne. De bliver altså nødt til at tage et valg.

SYRIZA siger, de vil genforhandle gælden med EU. Men se

på Cypern, der blev regeringen tvunget til at forsøge at genforhandle gælden med EU. Og det stod hurtigt klart, at EU ikke ville forhandle. En sådan strategi er meget begrænset i forhold til at kunne skabe forbedringer. Har man ikke arbejderklassens egen organisering som omdrejningspunkt, har man ikke chance.

Hvad sker der internt i SYRIZA, når nu de gør sig klar til regeringen?

SYRIZA har kongres i sidste uge af juni. Lederskabets forslag er, at de vil afskaffe alle de små grupper, som indtil nu har udgjort SYRIZA. Alle indenfor SYRIZA ved, at dette er et forsøg på at manipulere, og er et forsøg på få bunden af partiet ud af beslutningerne i partiet.

Der er rejst kritik fra prominente venstrefløjspersoner i SYRIZA om, at det er et angreb på demokratiet i SYRIZA, og at det vil gøre det langt sværere for bunden i partiet at bevare en grad af kontrol med toppen. Dette har skabt en stor debat i partiet.

Ungdomsafdelingen af SYRIZA har meldt ud, at de mener, at SYRIZAs tilgang til lærernes kamp var et forræderi af lærernes strejke. SYRIZA oplever en begyndende krise fordi, de vil i regering, men samtidig er der en stærk følelse af, at venstrefløj er i fremgang.

Hvordan er udviklingen i ANTARSYA?

ANTARSYA fik et dårligt valg, og nogle sagde, at det var slut for

ANTARSYA. Vi sagde derimod, at vi havde større muligheder nu end nogensinde for pga. fremgangen for venstrefløj, men at vi skulle handle for at udnytte dem.

I den politiske diskussion om afvisningen af gælden og i kravet om at træde ud af EU har ANTARSYA spillet en vigtig rolle. Kommunistpartiet i Cypern siger nu, efter at Cypern er blevet ramt af krisen, det samme som os.

Vi er en dominerende kraft i den antifascistiske og antiracistiske bevægelse. Vi får også en stadig større rolle i arbejderklassens kamp. Da metroarbejderne strejkede, erklærede de, at de politisk kæmper for ANTARSYAs antikapitalistiske program. Det var også ANTARSYAs forslag om tidsbegrænset strejke, som gymnasielærerne støttede op om. Senest har vi spillet en helt central rolle i støtten til arbejderne på det statslige radio- og tv, som blev lukket ned af regeringen. Alt tyder på, at arbejderkampene vil tage til i den nærmeste fremtid, og her vil vi komme til at spille en helt central rolle.

Hvordan ser du de næste to år i Grækenland?

Grækenland overlever ikke to år mere med den nuværende politik. Vi har nu levet 4 år under Trojkaens nedskæringer. Som du ved er arbejdsløsheden 27%, og den er over 65% for unge. Mange mennesker kan simpelthen ikke leve under disse forhold. Det betyder blandt andet masseflugt fra Grækenland - vi har nu 6000

læger, der arbejder udenfor Grækenland. Sådanne forhold er ikke til at leve under, og derfor vil der snart ske noget - derfor må der ske noget!

Meget tyder på, at regeringen vil kollapse næste gang, arbejderklassen for alvor går i kamp. De kommende kampe vil blive så massive, at man ikke vil kunne skjule arbejderklassens magt.

Det er lidt som Lenins beskrivelse af en præ-revolutionær situation: "Når den herskende klasse ikke længere kan regere på den gamle måde, og når arbejderklassen ikke længere vil lade sig styre på den gamle måde".

Hvad er det for en udvikling du ser i arbejderklassen?

Vi har i flere år arbejdet på at skabe en bevægelse i arbejderklassen, så den i højere grad er organiseret fra neden. For eksempel er der nu fungerende arbejderkomitéer på hospitalerne i Athen, så fagforeningerne for læger og natsygeplejersker er tvunget til at lytte til hvad, denne arbejderkomité beslutter.

Vi arbejder på at skabe den stærkeste solidaritet, vi kan, når én arbejdergruppe går i kamp. Fx har man nu besluttet at lave en koordination mellem alle militariserede arbejdere, og der er i den forbindelse planlagt at lave en fælles demonstration mellem metroarbejdere, lærerne og havnearbejderne. Dét er noget nyt.

Hvis I vælter regeringen, vil det jo kun ske i Grækenland - er det ikke et problem?

I hele det sydlige Europa forsøger arbejderklassen at lægge pres på regeringerne. Vi tror, at hvis det lykkes for os at vælte vores regering, vil det sprede sig som en steppebrand over Europa, ligesom den arabiske revolution spredte sig fra Tunesien til resten af regionen.

Mange mennesker i Europa ser mod Grækenland for inspiration og vil sige: "hvis de kan gøre det der, kan vi også gøre det her". Vi vil ikke blive isolerede. Et godt eksempel på den støtte, vi oplever, kan ses på den 272 dage lange strejke i et stort stålværk. Bare fra Danmark samlede metalarbejdernes fagforening omkring 20.000 euro i støtte!

Det var vel at mærke blot en strejke, hvor vi så denne form for solidaritet. Hvis vi vælter vores regering, så vil solidariteten eksplodere. Vi er ikke alene.

Protester tiltvinger sig indrømmelser i Brasilien - men vreden fortsætter

Masseprotester tvang Brasiliens regering til store indrømmelser. Mere end en million mennesker deltog i en sejr demonstration torsdagen efter kommunerne havde nedsat prisen på busbiler - det spørgsmål som startede protesterne.

Dave Sewell, Socialist Worker, 25. juni.

Præsident Dilma Rousseff sagde at der ville komme flere indrømmelser den næste dag. Bl.a. at bruge alle statens olieindtægter på uddannelse. Masseprotester eksploderede i starten af juni efter politivold imod en mindre demonstration i Sao Paulo. Det fandt genlyd hos almindelige brasilianere som er vrede over de milliarder som bliver brugt på internationale fodbold turneringer og olympiader mens de lever i fattigdom.

Sean Purdey er en aktivist i PSOL, Sao Paulos socialistiske parti. Han fortalte Socialist Worker: "disse spændinger er blevet opbygget igennem lang tid af en række problemer... Der er mange paralleller til Tyrkiet. I Tyrkiet har der været relativ fremgang i 20 år og levestandarden er forbedret... Men det øger også folks forventninger... Folk er begyndt at spørge hvorfor spædbørn dør i underfinansierede hospitaler mens der bliver brugt milliarder på nye stadioner."

Fodboldspillere

Sean tilføjer at fodboldspillere giver deres opbakning til bevægelsen på TV - i et land hvor fodbold nyder masseopbakning "betyder det at det er virkelig alvorligt" siger han.

Det korrupte højre-socialdemokratiske Arbejderpartiet (PT) har siddet i spidsen for Brasiliens regering i årtier. Det har brugt overskuddet fra eksport til at prøve at udvikle Brasilien som en regional supermagt.

Bygning af nye veje og dæmninger, og udvidelse af landbrug i regnskovsområder har ført til brutale konflikter mellem staten og den oprindelige befolkning.

Men det meste af venstrefløjen bliver set som tætte allierede med regeringen. Nogle protesterende angreb endda delegationer fra venstrefløjens partier og fagforeninger på sejr demonstrationer i Sao Paulo og Rio de Janeiro.

Sean sagde "højrefløjens partier og fascister havde en organiseret tilstedeværelse, men de har ikke haft lederskab i angrebet... Der var mange unge folk som angreb simpelthen fordi de identificerer "politik", venstrefløjen og fagforeningerne med PT-regeringen. PTs forræderier har skabt et politisk tomrum".

Dem som organiserede Gratis Bilet bevægelsen imod stigning i bus billet priser sagde at de ville stoppe med at indkalde til protester for at undgå at blive kapret af højrefløjen. Det har givet regeringsstøtten en mulighed for at angribe venstrefløjen for at støtte protester.

Men vreden forsvinder ikke. Sidste uge var der en lille strejkebølge - fx 1.000 metal arbejdere i Sao Paulo. Og militante demonstrationer om lokale krav fortsætter.

Tyrkiet i oprør:

"Når vi står sammen og gør modstand, er vi stærke!"

Tusindvis af mennesker har igennem den seneste måned næsten dagligt protesteret på Taksim-pladsen i Istanbul imod regeringens handlinger og politiets brutalitet.

Pernille Gauchi

Protesterne mod nedlæggelsen af den populære Gezi Park er blevet en katalysator for masseprotester imod den tyrkiske regering og et samlingspunkt for forkæmpere for demokrati og frihedsrettigheder.

Bitterhed brød ud i protester over hele Tyrkiet, da politiet angreb demonstranter og ryddede Gezi Park med tåregas og vandkanoner i slutningen af maj. Den 2 juni blev der således rapporteret om omkring 200 protester i 97 byer i hele landet.

Hanim, som er bosat i Danmark, men som er født og opvokset i Tyrkiet, følger protesterne på Facebook og får dagligt informationer fra venner og familie i Tyrkiet.

"Det er ret fantastisk", siger hun. "For første gang i Tyrkiets historie samles folk på tværs af religiøse, politiske og etniske skel for at kræve frihed og plads til at være sig selv. De tror ikke længere på premierminister Erdogans løgne, for de kan se med deres egen øjne, at han lyver."

Et demokrati-forbillede 'gone wrong'

Baggrunden for protesterne er oplevelsen af en regering, som har lovet mere demokrati, men som har udviklet sig mere og mere i retning af et autoritært og udemokratisk regime, der gasser sine egne borgere og fængsler anderledes tænkende.

Tyrkiet er kendt som "ver-

dens største fængsel for journalister". I dag sidder over 50 journalister i fængsel heriblandt en kvindelig journalist, som for nylig er blevet 'adopteret' af Dansk Journalistforbund. Hun har foreløbig siddet fængslet i 7 år for at skrive en bog om den tyske socialist Rosa Luxemburg.

Indtil 1945 havde Tyrkiet etpartistyre, og i de følgende årtier var der ofte store interne spændinger. Især i 1960'erne og i 1980'erne var der politisk ustabilitet, som førte til et antal militærkup, senest i 1997. Liberaliseringen af den tyrkiske økonomi, som begyndte i 1980'erne ændrede landets politiske landskab. Tyrkiet er således i de sidste årtier blevet set som et eksempel på et demokrati i den muslimske verden.

Retfærdigheds- og Udviklingspartiet, AKP, med Erdogan i spidsen kom til magten ved demokratisk valg i 2002. Partiet beskriver sig selv som moderat muslimsk. Befolkningen oplever, at militærets indflydelse og korruption er blevet mindre under Erdogan. Han har også formået at bevare sin popularitet, fordi det ser ud som om, at hans politik har givet befolkningen bedre vilkår end de fx har i Spanien eller Grækenland, som er hårdere ramt af den globale økonomiske krise.

Vækstmirakel og fagforeningsfjendsk overklassopolitik

Fra 2002 til 2012 voksede den tyrkiske økonomi med over 5% per år. Den tyrkiske vækst blev skabt gennem lånefinansiering og udbytning af arbejdere i form af lave lønninger, lange arbejdsdage og frygten for arbejdsløshed. Tyrkiet er i dag et af de mest ulige blandt kapitalistiske

lande.

Siden de først vandt magten i 2002, har AKP forsøgt at undertrykke uafhængige fagforeninger og erstatte dem med regeringsvenlige fagforeninger. Ifølge den Internationale Trade Union Federation fyres arbejdere i Tyrkiet oftere for fagforeningsaktiviteter end i noget andet land i Europa og Tyrkiet har i dag den laveste organisationsrate af alle OECD-landene.

Selv om der ikke kan sættes lighedstegn mellem protesterne i Tyrkiet og Mellemøsten under Det Arabiske Forår har protestbevægelsen i Tyrkiet været spontan og har mobiliseret mange forskellige sektioner af befolkningen. Hanim siger:

"Demonstranterne samles under paroler, hvor der står, at regeringen forsøger at dele os - alevitter, kristne, kurdere og tyrkere mod hinanden. Hvorfor? Fordi når vi står sammen og gør modstand, er vi stærke!"

Protesterne skal ses som starten på en bevægelse, der kan gøre op med Erdogans regime og bane vejen for, at befolkningen får større indflydelse på deres eget liv.

Om protesterne kan føre til et mere demokratisk Tyrkiet vil i høj grad afhænge af, om de faglige organisationer kan mobilisere deres medlemmer til fremtidige demonstrationer og strejker. En indkaldt generalstrejke efter rydningen af Gezi Park opnåede kun at mobilisere få hundrede mennesker.

Frygten for

fængslinger og fyringer gør de uafhængige fagforeninger svage.

International solidaritet

Herhjemme har der været en række sympatidemonstrationer med protesterne i Tyrkiet. Over hundrede mennesker samledes for nylig på Vesterbro Torv for at vise deres foragt for den tyrkiske regerings handlinger.

Også danske fagforeninger forsøger at lægge pres på virksomheder såsom DHL og Ikea, hvis tyrkiske afdelinger beskyldes for ikke at overholde ILOs (den internationale arbejdsorganisation) standarder for foreningsfrihed og retten til kollektiv forhandlinger. 3Fs transportgruppe opfordrer til solidaritet med den uafhængige fagforening TÜMTIS og de tyrkiske arbejdere hos DHL i Tyrkiet ved at boykotte dette efterårs DHL Stafet.

Igennem den sidste måneds protester har den tyrkiske befolkning opdaget sin egen styrke. International solidaritet og opbygningen af stærke faglige organisationer i Tyrkiet kan være med til at give fremtidige protester i Tyrkiet den brede fundering, som kan gennemtvinge reel forandring.

Egypten mellem håb og elendighed

I starten af maj begyndte en gruppe revolutionære aktivister at samle underskrifter på en kort erklæring på hverdags-arabisk om mistillid til Mohamed Morsi, Egyptens første demokratisk valgte præsident, med krav om nyvalg. Deres mål var 15 millioner underskrifter på ét års-dagen for Morsis indsættelse 30. juni.

Jørn Andersen

Kampagnen begyndte snart at spredes som en steppebrand: En uge inden deadline meddelte de, at de havde nået deres mål, de 15 millioner, og på dagen, at de var over 20 millioner. En fjerdedel af den samlede egyptiske befolkning havde skrevet under.

Det var ikke Facebook-likes: Folk skrev under med det, der svarer til CPR-nummer. Kampagnen sås overalt – fra de fattigste bydele til biler, der blev stoppet ved lyskryds i det centrale Cairo, fra religiøse festivaler til arbejder-protester.

Op til ét års-dagen var det meget mere end en underskriftsindsamling. Nu blev der organiseret demonstrationer mod præsidentpaladset og mod Det muslimske Broderskabs kontorer i provinsen. Ifølge indenrigsministeriet demonstrerede 14-17 millioner mennesker 30. juni – måske flere end under selve revolutionen for 2½ års siden.

Morsi's tilhængere har ligeledes mobiliseret til, hvad der normalt ville være store demonstrationer, men som sammenlignet med oppositionens masseprotester var små.

Hvordan kunne Rebel-kampagnen, som den kaldte sig, samle så stor opbakning – og udløse disse kæmpe-demonstrationer, der i skrivende stund er endt i, at militæret har afsat Morsi?

Den globale krise, de fortsatte mobiliseringer og den egyptiske stat Morsi har været ude af stand til

at indfri forventningerne om social forandring. Den egyptiske økonomi er en del af den globale verdenskrise, og Morsi har hele sin præsidenttid forhandlet med Den internationale Valutafond, IMF, om at få lån, så staten kan betale sine udgifter.

IMF's krav er – som overalt: Grækenland, Irland, Spanien og ikke mindst det globale syd – nedskæringer på uddannelse, sundhed og social sikkerhed.

Det var krav, som Morsi ikke kunne indfri uden at sætte sig op mod forventningerne fra både mange af hans egne tilhængere og fra bevægelsen. Resultatet har været stigende fattigdom, arbejdsløshed og social usikkerhed.

Upåagtet af verdenspressen er mobiliseringerne fortsat. Antallet af protester i januar var 864, i marts 1345 og i april 1462 – sammenlignet med knapt 4.000 i hele 2012. Ca. halvdelen af protesterne vedrører sociale og økonomiske forhold. Ca. en tredjedel er egentlige arbejderprotester.

Morsi er fanget mellem den kapitalistiske krise-økonomis realiteter på den

ene side og massebevægelsen krav om forandring på den anden.

Den tredje faktor er den egyptiske stat. Kernen i Mubaraks statsapparat er uforandret. Selv om dele af det bureaukratiske apparat er lammet af infigt mellem Morsis tilhængere og det gamle regime, så er militæret og indenrigsministeriet det samme som før.

Hvad nu?

Kuppet kom, fordi militæret ikke længere troede på, at Morsi kunne få massebevægelsen til at acceptere kravene om nedskæringer.

Uanset hvem der kommer til at efterfølge Morsi, så vil de stå i samme situation: At de er nødt til at bedrage eller nedkæmpe massebevægelsen.

Endnu er de organiserede revolutionære kræfter for svage til at indfri det andet mulige svar: At massebevægelsen nedkæmper systemet.

Foreløbig har de spillet en vigtig rolle i at sikre, at hverken militæret eller Broderskabet har haft held til at få deres "løsning" igennem.

Den anden revolution vælter Egyptens præsident

Sameh Naguib fra Revolutionære Socialister i Egypten rapporterer fra Cairo, hvor fjernelsen af præsident Mohamed Morsi blev fejret onsdag aften.

Oversat fra Socialist Worker (UK).

Vi har netop fjernet den anden præsident på kun 30 måneder. Det er en 2. revolution, en massebevægelse af millioner. Omfanget af mobiliseringerne er uden fortilfælde.

På gulyplan har folk fået enorm tillid til deres evne til at ændre historien.

Dette er en modsætningsfyldt situation. Det er formelt et militærkup. Hæren har reelt anholdt præsidenten og 77 ledere af Det Muslimske Broderskab.

De greb ind for at redde sig selv fra en ny revolution.

Men samtidig er det en massiv folkelig opstand. Folket tvang hæren til at handle, og hæren gjorde det kun, fordi de var bekymrede for deres egen fremtid.

Dette er anden gang, de har gjort det. De løber tør for valgmuligheder. Hvis Morsi var en fiasko, så er de borgerlige alternativer, såsom Mohamed El Baradei, svage.

Dette er ikke enden på demokratiet, og heller ikke blot et militærkup.

Revolution er faktisk en yderst demokratisk proces. Blot at stemme med få års mellemrum er en joke i forhold til dette. Hæren forsøger at stoppe denne proces.

Større strejker var planlagt til i morgen, torsdag. Bus- og tog-arbejdere, cementarbejdere og arbejdere ved Suez-kanalen havde alle planlagt at strejke. Protesterne kunne have udviklet sig til en generalstrejke – langt størstedelen af cemonstranterne er fra arbejderklassen.

Det er ikke slut.

Lige nu er der eufori, og folk hepper på soldaterne. Men de, der fejrer dem i gaderne, er ikke dumme. De ved, hvad politiet og hæren tidligere har gjort.

Forventningerne til forandring er skyhøje. De er endda højere, end de var, da vi væltede Mubarak. Men chancen for, at en hvilken som helst ny regering vil være i stand til at levere ægte reformer, er meget begrænset.

Folk føler, at de har magten og retten efter begivenhederne de sidste par dage. De væltede præsidenten efter kun et år, fordi han ikke leverede varen, og de vil gøre det igen.

Det syriske oprør:

Mod Assad-regimet og imperialistiske interesser

Det syriske oprør er stadig et folkeligt oprør for demokrati, men internationale magthaveres imperialistiske interesser fremmer den islamistiske del af oprøret.

Jens Andersen

Hvis man ser på borgerkrigens parter, er der hovedsageligt to parter, nemlig dem der støtter Bashar al-Assads regime, og dem der vil vælte det.

Oprøret startede fredeligt, inspireret af revolutionerne i Tunesien og Egypten. Men oprørets manglende forbindelse til en organiseret arbejderklasse og Assads blodige undertrykkelse tvang hurtigt oprørerne til at gribe til våben. Siden har oprøret derfor bestået af en militær kamp, og gør hele situationen i Syrien mere uigennemsigtig og sværere at bedømme.

De militære grupperinger

Oprørsgrupperne er for det meste lokalt rodfæstede militser, og landsdækkende organisering besværliggøres af mangel på en stærk central organisation.

Den største militære gruppe er Den Frie Syriske Hær, som er en bred blanding af folk med forskellige politiske, religiøse og etniske tilhørsforhold. Derudover er Den Syriske Islamiske Front, som er en paraplyorganisation for 11 islamistiske grupper, også en vigtig militær spiller.

Al-Nusra Fronten, som, efter sigende, er tilknyttet Al-Qaeda, har det sidste halve år oplevet en forholdsvis stor tilstrømning af afhoppere fra Den Frie Syriske Hær, hvilket især skyldes, at Al-Nusra Fronten har bedre våben, og at deres soldater sjældent mangler ammunition.

Den islamistiske del af oprøret vurderes

til at udgøre mellem fem og femten procent af oprørsstyrkerne.

Våben er vigtige for oprøret

Våbenmanglen er generelt det største problem for oprørsstyrkerne, hvilket gør det tillokkende at være i de grupperinger, som modtager militær støtte fra udenlandske magthavere. Men de udenlandske magthavere vil støtte kræfter, de kan kontrollere, som man også ser det i Afghanistan.

Eksempelvis støtter Saudi-Arabien de mest ultrakonservative og ultrareligiøse af oprørerne med våben og frivillige i håb om at kunne spille en større rolle i Syrien, når Assad er blevet væltet.

Derfor står de fleste oprørsgrupper ret alene i kampen mod Assads regime, og de klarer sig med ammunition, de erobrer

fra Assads hær eller køber på det sorte marked af Assads soldater.

På den anden side har Iran og Rusland under hele oprøret solgt våben til Assad-regimet, og Assad har for nylig fået militær hjælp af Libanesiske Hizbollah til at indtage den strategisk vigtige by al-Quasir, som ellers havde været kontrolleret af oprørerne.

EU har for nylig ophævet deres våbenembargo mod oprørerne, så de nu kan købe våben i EU. Ophævelsen kan måske give oprøret et momentum, men samtidig kan det ikke forstås isoleret fra EUs imperialistiske interesser i Syrien.

Den militære konflikt trækker ud, og dermed stiger risikoen for imperialistisk en intervention, hvilket for alvor vil kvæle håbet om et succesfuldt oprør.

Venstrereformismens fremgang og begrænsninger

Enhedslisten står til stor fremgang med 12 % i meningsmålingerne. Ikke siden DKPs valgsejr efter 2. Verdenskrig har venstrefløjen stået så stærkt parlamentarisk. Den fornyede søgning mod den yderste venstrefløj ser vi også i andre europæiske lande.

Af: Jesper Juul Mikkelsen. Foto: Mette Kramer Kristensen

I Spanien ser vi fremgang til "Forenet Venstre" og i Frankrig er det "Venstrefronten" som er blevet omdrejningspunkt for utilfredse vælgere. Mest ekstrem er venstrefløjens fremgang i Grækenland hvor håbet er knyttet til Syriza.

Et svækket politisk center

Denne fornyede søgning er meget positiv, men det sker i en politisk ekstrem periode. Det forfald, som vi har set hos arbejderpartierne S og SF er ikke kun et dansk fænomen, det er et europæisk fænomen.

Tre og et halvt årtis neoliberalisme har udhulet en stor del af den velfærdsstat, som opstod efter 1945, og dermed er ideen om, at vi lever i et retfærdigt samfund blevet svækket.

Det bliver tydeligere, at de ledende politikere ikke har svar på de problemer, vi står overfor. Klimaproblemerne, arbejdsløsheden og en økonomisk krise,

som bare fortsætter. Der er i dag en voksende desillusionering med det borgerlige demokratiske institutioner.

Dette har medført en svækkelse af det politiske center, som har været forbundet til velfærdsstaten.

Førhen var de traditionelle partier massepartier, og mønstrede en overvældende støtte fra vælgerne. Men de traditionelle partier har både mistet opbakning og mange medlemmer.

I Nordeuropa har de traditionelle partier mistet 50-60% af deres medlemmer over de sidste 30 år!

Dette begyndende sammenbrud giver søgning mod yderfløjene. I Danmark er det Enhedslisten og DF, der går frem, i andre lande er det samme polariserede bevægelse.

Drømmen om en venstregering

Syriza (det græske Enhedslisten) er blevet kaldt 'det sidste røde håb for Europa'.

Mange arbejdere i Europa bryder med Socialdemokratiet i en søgning efter en ny repræsentation, en ny mere radikal reformisme. Og det skal vi opfatte som et vigtigt skridt fremad.

Det var da Syriza formulerede, at de ville forme en venstregering, at de blev populære. Det virker som en tiltrækkende, overskuelig og ja måske ligefrem realistisk løsning. I flertallets

øjne er det jo igennem valg, vi forandrer samfundet. I løbet af en enkelt valgnat vil vi blive fri for nedskæringer og asocial politik, og så er man oven i købet fri for selv at gå i kamp.

Det er jo derfor forståeligt, at folk ønsker at udfordre magthaverne gennem stemmesedlen. Det også den strategi, Enhedslisten har lagt sig op ad: "Stem på os til næste valg. Så gør vi en forskel for dig".

Mange på venstrefløjen – også mange medlemmer af Enhedslisten – vil argumentere for, at en venstregering vil være vejen til forbedringer for det store flertal. Men perspektivet om en venstreorienteret regering bliver vi nødt til at udfordre fordi, vi ikke kan stole på staten som neutral.

Venstregeringens begrænsninger

Vi skal opfatte parlamentet som en demokratisk ø, i en stor udemokratisk statsmaskine. De øverste embedsmænd, dommere og lederne for militær og politi har ikke opnået deres magt ved et demokratisk valg. De tilhører eliten og har tætte bånd til erhvervslivet.

Historien – også den nyeste – er fyldt med talrige eksempler på hvordan, statsapparatet har trådt til for at smadre bevægelser og venstrefløjsg regeringer, som har krævet "for mange" forbedringer. Og staten tøver ikke med støtte op om arbejdsgivere, som

ønsker dens voldsapparat sat ind mod rebelske arbejdere.

Økonomisk sabotage og militærets vold

Det mest tydelige eksempel på det er Chile. Her var Allende blevet valgt som præsident i 1970 for "Folkelig Enhed" - en sammenslutning af 6 venstrefløjspartier.

Blandt de reformer, Allende-regeringen ville gennemføre, var nationalisering af de USA-ejede kobberminer og nationalisering af 40 % af de nationale virksomheder. Men borgerskabet i Chile og internationalt saboterede hans reformer med investeringsstrejker, kapitalflugt, krav om øjeblikkelig tilbagebetaling af gæld, boycott af chilensk produceret kobber osv.

Chiles lastbilsejere sluttede sig sammen med fascister i en arbejdsgiverstrejke, som potentielt ville kunnet have lukket ned for hele landets forsyninger af fødevarer osv. hvis ikke arbejdere havde stoppet strejken ved at overtage lastbilerne og organisere frivillige chauffører.

Borgerskabets sabotage af Chiles økonomi skabte en økonomisk krise. Allende stod magtesløs over for borgerskabet. I stedet for at støtte sig til arbejdernes aktivitet, som havde stoppet lastbilsejernes strejke, prøvede han at lægge låg på

arbejdernes egen aktivitet – ved at angribe arbejdere og bønder med hjælp fra militæret, som havde fået plads i regeringen. Det gjorde han i forsøget på at kunne indgå forhandlinger med højrefløjspartier.

Da borgerskabet følte sig stærke nok, drukkede de venstrefløjen i blod. Mere end 30.000 mennesker blev dræbt på de mest brutale måder – og 100.000vis måtte flygte ud af Chile.

Eksemplet med Chile viser hvor magtesløs, en venstregering står over for et borgerskab, som ikke vil finde sig i reformer.

Dyb krise - revolutionære svar

Vi er midt i en dyb krise - ikke i efterkrigstidens boom. Der var engang, hvor den herskende klasse var parat til at acceptere en udvidelse af velfærden – men i dag organiserer de et enormt angreb på arbejderklassens velfærd.

Ingen venstregering vil finde det muligt at genskabe velfærds-samfundet uden en massiv konfrontation med kapitalen. Søgningen mod den parlamentariske reformistiske venstrefløj er positiv, men søgningen mod venstre skal omsættes til handling og øget organisering i bunden af arbejderklassen - ellers står vi magtesløse til fremtidens konfrontationer.

Arbejdsløshedskaravanen

- et produkt af nye tider

Arbejdsløshedskaravanen er et initiativ der reelt kun har eksisteret i 4 måneder. Vi skabte karavanen fordi vi mente at arbejdsløse ufrivilligt blev ofre for bankernes uansvarlige handlinger inden krisens start i 2008.

Søren Bruun Jensen, aktiv i Arbejdsløshedskaravanen.

Det er nu alment kendt at arbejdsløse, studerende og syge måtte betale regningen for Danmarkshistoriens største tyveri. Vores regering har ikke udvist handlekraftighed overfor den stadigt stigende gruppe af millionærer i Danmark. Modsat har regeringen været meget handlekraftig i forhold til liberalkapitalistiske løsninger; den stigende ligestyrelighed overfor arbejdsløshedspørelsen bevidner denne højredrejning.

Næste folketingsvalg ser desuden ud til at blive en gyser for de arbejdsløse, derfor måtte vi skabe en bevægelse der synliggør de arbejdsløse hurtigst muligt. En bevægelse der kæmper for arbejdsløses rettigheder, værdighed og levegrundlag i en tid hvor stigmatiseringen af de arbejdsløse vokser.

Stop stigmatiseringen af arbejdsløse!

Vi har alle hørt politikere fra f.eks. Liberal Alliance svine arbejdsløse til og konstruere stereotyper der udelukkende er negative. Denne form for stereotype er generelt skadelig for de mennesker der får klistret begrebet "arbejdsløs" på sig, da en lang række følgevirkninger påvirker både adfærd, psyke og motivation for den enkelte arbejdsløse.

Mange arbejdsløse skjuler derfor dele af deres identitet i mødet med omverdenen – det er blevet skamfuldt, ydmygende og pinligt at erklære sig selv for arbejdsløs. En del af arbejdsløshedskaravanens formål er derfor også at dekonstruere denne stereotype som højrefløjen åbenlyst bruger i deres stigmatisering af arbejdsløse.

Synlighed

Et af de mest effektive våben imod stigmatisering er synlighed. Derfor var det vigtigt for karavanen anno 2013 at være synlige, dette gjorde vi hovedsageligt via pressemeddelelser, musik, bannere, talere og en medbragt mobilscene opstillet på befærdede områder.

Karavanen formåede på den måde at være synlig i elleve byer på sin vej: Aalborg, Skørping, Randers, Silkeborg, Aarhus, Vejle, Kolding, Odense, Ringsted, Roskilde og København.

Vi har undervejs lavet en del interviews med lokal og national presse og skabt kontakt med fagforeninger i de fleste af byerne vi besøgte, vi har sendt flere hundrede mails til fagforeninger i resten af landet og har derved knyttet bånd med fagkredse der dagligt har kontakt med vores målgruppe.

Karavanen var egentlig inspireret af arbejdsløshedsmarcherne i 79,80 og 81 og vi ønskede oprindeligt at gentage marcherne med flere tusinde arbejdsløse og derved haft endnu mere synlighed i gade- og mediebilledet. Dette kunne åbenbart ikke lade sig gøre på så kort tid.

Dog er vi meget overbevist om at fremtiden åbner nye muligheder for massebevægelser. Tiderne skifter og nye bevægelser som Solidaritet Eller Frit Fald, Arbejdsløshedskaravanen, Behandl os ordentligt, Syg i Svendborg, Stop flexjobreformen oa. kan være platforme og inspiration til større massebevægelser der sætter det nuværende demokrati under pres og modsat forstærker et minoritetsbeskyttende demokrati.

Fremtiden

De massive folkelige bevægelser i Sydeuropa og Brasilien varsler nye tider og måske endda kapitalismens fald. Kapitalismen får det værste frem i mennesket og medfører automatisk kriser skabt af grådighed og tungnem forbrugeradfærd. Derfor er det spændende at de gentagende temaer blandt de nye globale massebevægelser er medmenneskelighed og anstændighed.

Disse temaer kan realiseres i velfærdssamfundet hvor arbejdsløse og syge sikres en tryk plads i staten udenfor den kapitalistiske tvangskonkurrence. Danmark har globalt set været foregangsland for velfærd, men udviklingen de sidste 10-12 år har været negative set i dette lys; liberalkapitalismen har for alvor vist sit grimme ansigt og derfor er massebevægelserne også relevante i Danmark.

Derfor skal vi fortsætte kampen for velfærd og medmenneskelighed og ikke gå på kompromis med højrefløjen. Personligt vil jeg med nordjysk stædighed fortsætte kampen og insistere på politik der bunder i kærlighed til folket.

29 millioner er småpenge for en farao

Vor altid sparsommelige dronning har bestilt gravmæle til spotpris.

Lars Henrik Carlskov

Intet viser bedre, hvor enestående solidarisk et samfund Danmark er, end den kendsgerning, at de, der tjente fedt på det økonomiske opsving og var ansvarlige for spekulationsboblerne på f.eks. boligmarkedet og i den finansielle sektor – arbejdsløse, førtidspensionister, fleksjobbere, studerende og almindelige lønmodtagere – også er dem, som betaler regningen for krisen.

I modsætning dertil har kongehuset som bekendt været igennem det ene magre år efter det andet.

Alligevel er det med det mådehold og den økonomiske snusfornuft, der altid har kendetegnet den royale familie, lykkedes Dronningen at begrænse udgifterne til sit gravmæle til beskedne 29 millioner kroner. Og så skal hun endda dele det med Henri Marie Jean André greve de Laborde de Monpezat,

som trods de talrige navne dog kun er én person og formentlig kendes bedre under navnet Henrik, Hans Kongelige Højhed Prinsgemalen (og rent faktisk stadig kun er én person).

Det er Ekstra Bladet, der via en aktindsigt har kunnet afsløre prisen på Dronningens gravsted, og den vidner om en beskedenhed grænsende til det selvudslettende. Hele herligheden er udformet af Bjørn Nørgaard, der sikkert vil blive kritiseret for manglende kunstneriske ambitioner. Men det er vel blot naturligt, at den tidligere hesteslagter føler behov for at prøve noget radikalt nyt – og i disse dage må han da også føle sig voldsomt gået i bedene af Camilla Plums søn.

Naturligvis kunne man sagtens forestille sig billigere begravelsesmåder for Dronningen, såsom Amagerforbrændingen, en hylde på Rigsarkivet eller blot en tur ud over rælingen på Kongeskibet.

Men disse kritikere glemmer, at Dronningen

- ikke uden grund - er en af landets højest dekorede personer - vi nævner i flæng: Mindemedaljen i anledning af hundredårsdagen for Kong Frederik IX.s fødsel, Mindemedaljen i anledning af hundredårsdagen for Kong Christian X.s fødsel, Dronning Ingrid's Mindemedalje samt ikke mindst Erindringsmedaillen i anledning af 50-årsdagen for Hendes Majestæt Dronning Ingrid's ankomst til Danmark.

Derfor må de ondsindede rygter om, at kongefamiliens økonomiske dispositioner skyldes finansiel rådgivning fra Henriette Kjær og Frederik Fetterlein også forstumme. Det burde fremgå med al ønskelig tydelighed, at Dronningens bedrifter mindst berettiger til et gravmæle på størrelse med Keops-pyramiden.

29 millioner kan lyde af mange penge – men for et gravmæle over den hidtil eneste danske farao er det småpenge.

Messerschmidt: Tåregas mindre skægt end forventet

Morten Messerschmidt har fået en smagsprøve på sit partis egen medicin.

Lars Henrik Carlskov

"Jeg får det ... i ansigtet, og det brænder virkelig, jeg får det i øjnene og kan slet ikke se, mister fuldstændig orienteringen", forklarede Dansk Folkepartis Morten Messerschmidt 23. juni til DR-Nyheder. I modsætning til, hvad man måske skulle tro, skyldtes disse udtalelser ikke, at han endnu en gang var blevet forulempet af et af DR's ræverøde programmer, og derfor var ved at genoplive Kritiske Licensbetalere.

I stedet drejede det sig om, at Dansk Folkepartis ariske pragteksemplar var blevet fanget i en demonstration i Istanbul i Tyrkiet, som politiet angreb med vandkanoner tilsat

tåregas. Messerschmidt var således i Istanbul for at optage et tv-program, dog ikke en ny sæson af Big Brother VIP, hvor han ellers tidligere har fejret store triumfer, men om det EU-system, den tidligere reality-deltager nu boltrer sig i.

Som bekendt har Messerschmidts eget parti tidligere foreslået at indsætte vandkanoner med tåregas mod demonstranter, og det må derfor have været en grim skuffelse for den unge DF'er, at denne idé, som ellers på papiret virker hysterisk morsom, viser sig ikke at være nær så skæg i virkeligheden. I det mindste vil han dog stadig have mulighed for skærmtid, hvis han skulle blive stemt hjem fra EU-parlamentet. F.eks. vil han med sin racisme-dom være en oplagt kandidat til et af tv-kokken Claus Meyers programmer, hvor man følger tidligere dømtes vej tilbage til samfundet.

Dansen om guldkalven

og det musiske menneske i skammekrogen

Kim Menzer om Burnin Red Ivanhoe, det kreative menneske og nyliberalismen.

Af Alexander Lassithiotakis og Jesper Juul Mikelsen. Foto: Mette Kramer Kristensen

Det følgende er et uddrag et langt og kvalitetsmættet interview, som kan læses i sin fulde version på socialister.dk

Kim Menzer er et af hippie-æraens helt store ikoner. Som en af nøglepersonerne i Burnin Red Ivanhoe, siden bandets fødsel, har han oplevet 68-oprøret og den musikalske udvikling siden på egen krop. I anledning af Burnin Red Ivanhoes nye plade, BRI, møder de to udsendte fra Socialistisk Arbejderavis Kim Menzer til en snak om bandets opståen, politik, musik og musikalitet.

Vi mødes en onsdag eftermiddag på Månefiskeren på Christiana (selvfølgelig!). Men er stedet cliché, er manden det ikke. For han er 'still going strong'; hverken udsyret hippievrag, der kom for tæt på solen, desillusioneret tilbagekuende, eller bedreviddende arrogant.

I stedet møder vi et nærværende, varmt og passioneret menneske, der ydmygt og inspirerende stiller op til en samtale om musikken, politikken og om livet i almindelighed. Og han har noget

at have det i, når han øser ud af de personlige erfaringer.

Fra oprør til nye muligheder

Fra oprør, pigtråds musik, kollektiver og interesse for østlig musik, bevæger vi os over Burnin Red Ivanhoe's zenith med international berømmelse og ligeved-og-næsten gennembrud i USA, udmattelse og opløsning i 1972, og derfra til en snak om datidens nye partier og nye politiske muligheder.

"Da VS kommer frem, der må man jo sige, at der var nogle meget fremragende begavelser, der var med til at starte det parti. Som virkelig kunne dén kunst at lave visioner. Og visioner er forfærdeligt vigtige, hvis du vil have magt – vel at mærke en kvalitativ magt."

Samtalen udvikler sig henover bandets gendannelser og udvikling, og om samspillet med den politiske udvikling. I starten af Burnin's liv var det atomkraftmarcher, modstand mod Vietnamkrigen, kvindebevægelsen og politik på det personlige plan.

"Dengang var det utrolig politisk at være et ungt menneske. Og det starter en bevægelse, som medfører mange ændringer; at vi ikke har A-kraft i Danmark, og ikke mindst om kønsroller, der har udviklet sig helt fundamentalt. I dag kan kvinderne selv, vil

selv. Og det er dén politik mellem kønnene, som er forfærdelig interessant. Det startede dengang.

Er der stadig oprørsånd tilbage i 68'er generationen? Kim tygger lidt på spørgsmålet, inden han svarer:

"Ja nu er vi jo altså røget op i årene. Og jeg må sige, at mange af dem, vi spillede for dengang, er jo røget fra fordi, de blev fortabt i stoffer eller sprut, så de ikke nåede så langt. Og mange gange, hvis man snakker med dem i dag, så var alting meget bedre i de gamle dage. Og det hopper jeg ikke på – jeg vil aldrig være bekendt overfor mig selv at sige, at det var bedre i de gamle dage. De passer ikke ind nogen steder – eller jo, hvis din æstetik og moral er sådan, men så kan du ikke leve som musisk nysgerrigt menneske."

Hvad betyder alt dette for politik i dag?

"Ok, da jeg selv har tilhørt 68-generationen, og stået på mange scener, så må jeg sige, at som det er i dag, så er min interesse for politikere nærmest ikkeeksisterende. Hvordan kan dét så være? Jo, fordi jeg var så heldig at være fremme i en tid, hvor dem, der ønskede et andet samfund, de var befolket med meget begavede mennesker, der havde visioner.

Politikerlede: "Svar aldrig på

et spørgsmål"

Og hvis man ser på politikere i dag, så synes jeg nærmest, hver anden dag, man hører politikere i medier, eller læser hvad de tænker, ja så får man det indtryk, at mange af de mennesker, der bliver valgt ind i Folketinget, de kommer på to kurser; det første hedder "Svar aldrig på et spørgsmål", og det næste hedder "Smil".

Og derfor har vi en flok politikere i dag - og det lige meget om det er fra højre- eller venstrefløj - der 'er det samme smil', jeg ser. Så den person, der underviser dem, må virkelig tjene mange penge. Og øjnene siger noget helt andet – øjnene er nærmest løgnagtige. Det er groft at sige, men jeg mener det virkelig, og det er dybt forfærdeligt."

Kim Menzer beskriver for os hvordan, en ung socialdemokrat, pinagtigt og fuld af løgn, på TV forsvarede den nye offentlighedslov.

"Og det ser man med en hel masse unge politikere. Det samme mønster; når de kommer ind i Folketinget, så gælder det for guds skyld om at blive der og tjene de penge. Vi har lige oplevet det med SF, hvor en hel masse unge, de strøg.

Hvorfor? Det er dansen om guldkalven. Og magt, ja - de er

drevne af magt. Så derfor er politik faktisk ikke noget, jeg gider bruge tid på.

Så derfor øver jeg på en masse instrumenter, og på det, der hedder det musiske menneske. Vi lever i en tid, hvor det musiske menneske er i skammekrogen. Jeg kommer fra en tid, hvor det musiske indenfor pædagogik blev sat i højsædet. Hvorfor? Jo, fordi det legende menneske, det musiske menneske, det har en guldnøgle til at bruge fantasien. Og fantasien er den stærkeste magt, mennesket kender. Der er ikke noget så stærkt som fantasien.

Vi har klaret os i dette land, fordi vi var i stand til at producere musikalske mennesker. Og det er den musiske side af mennesket - dér hvor fantasien bor - der er det stærkeste, vi har. Men de politikere vi har i dag, de har jo ingen visioner – de kan jo ikke inspirere. Vi har en statsminister uden visioner."

Jesper indskyder, at så er der vel også meget at gøre oprør for? Kim Menzer giver ham ret:

"Det må komme udefra. Fra det oprør, som jeg tror snart må komme i Europa. For vi hører hele tiden om så og så mange millioner arbejdsløse unge. Og det tror jeg ikke, de kan klare at blive ved med at finde sig i. Da vi var unge, der var der jo arbejde nok – hele tiden.

Du kunne arbejde tre måneder, og så holde fri i seks måneder. Som ingenting. Sådan er jo ikke mere. Så jeg tror bestemt, der kommer et oprør.

Men jeg tror ikke, det sådan vil være bundet til et politisk parti. Det bliver på en anden måde. Når vi har så mange unge, der ikke tror på fremtiden, hvor der ikke er plads til dem, eller brug for dem. Og vi er mange sammen.

Og når man så samtidig har en europæisk industri, som får sværere og sværere ved at sælge de produkter, der laves i Europa - for de kan laves lige så godt andre steder - og hvis du har et kontinent, som Europa, der har svært ved virkelig at blive et samlet hele, fordi der er så mange nationalistiske tendenser - så er det svært for os i Europa virkelig at stå sammen. Og med det, svært ved at sælge produkterne. Og med masser af ungdomsarbejdsløshed - skulle det ikke kunne give et oprør!?

I hver generation fødes der jo folk, som er musiske, og som kan komme med de rigtige visioner, og med inspiration til andre unge. Og jeg tror, de vil komme med helt nye modeller for hvad, livet skal indeholde, i stedet for, som det har været

op gennem 80'erne, 90'erne og 00'erne, hvor det var 'jeg, mig, jeg, mig' hele tiden.

DU er ligeså vigtigt som JEG

Og det kan jeg sige, at jeg lærte dengang som hippie: at DU er ligeså vigtigt som JEG, og det lukker jo til, op gennem firserne og frem, hvor ideen om egoet bliver så kraftigt. Og skal der komme et nyt oprør, så skal det komme fra folk, der forstår at JEG-opfattelsen, dét er ikke nok, for så har du de politikere, vi har i dag. Sådan nogle typer, der bare er der for pengenes skyld.

Så politik, det interesserer mig ikke - det, der interesserer mig, det er det musiske menneske. Det er rytme. Hvordan kan du få kvalitativt magt og forbedre dig eget liv - det kan du for eksempel ved at studere begrebet rytme. Det betyder, at noget er rundt, og at noget er i harmoni. Rytme betyder, at du er i harmoni med din næste, med naturen. At du har omsorg og solidaritet. Og den form for opfattelse af begrebet rytme kan jeg bruge resten af livet på at studere. Det er endeløst. Men det giver energi. En masse positiv feedback. Og kvalitet til at stå op om morgenen og klare det liv, sådan som det er nu.

Og man kan mærke på masser af unge, når vi er ude og spille i dag, at de har den glød, vi havde dengang. For du skal have lidenskab - du skal ville noget andet. Ellers bliver det jo ikke til noget. Og den synes jeg, man mærker mange steder.

Efter flere timer siger vi farvel og bryder op. Stærkt overbeviste om, at Kim Menzer måske nok er en gammel hippie, der ikke selv tror, han er i en position til at lægge stemme til et oprør. Men bestemt også et levende kreativt menneske, der har masser af erfaring, inspiration og visioner for livet i fremtiden. Og masser at sige til nutiden.

Lægekongflikten:

Hvem skal vi holde med?

Nu skal de praktiserende læger og Danske Regioner forhandle igen. Holder vi med lægerne mod den nyliberale stat eller med skatteborgernes penge mod de grådige småkapitalister?

Jakob Nerup

Det har været meget tæt på en konflikt mellem de praktiserende læger og regionerne, fordi lægerne i protest ville deponere deres ydernummer, som er forudsætningen for at du kan gå gratis til lægen. Nu skal der forhandles igen. Sandsynligheden taler for at der kommer et kompromis, men hvem skal vi holde med?

De praktiserende læger har fået mere end 261.000 likes på Facebook til "Bevar familielægen". Deres kampagne retter sig imod Danske Regioners krav om øget styring af betalingen til lægerne, tildeling af flere opgaver, mere kontrol og dokumentation af patientarbejdet og en udvidelse af retten til at bestemme hvor en praksis skal ligge geografisk.

De siger, at de pålægges mere arbejde og kontrol uden at det kommer patienterne til gavn, og at konsekvensen er at den venlige læge med et nært kendskab til familien forsvinder. Omvendt siger Danske Regioner, at det er nødvendigt at få styr på udgifterne hos de praktiserende læger som stiger kraftigt. De vil pålægge lægerne flere opgaver uden at betale mere. De siger, at der skal bedre dokumentation for det udførte arbejde til gavn for patienterne.

De vil bestemme hvor en lægepraksis skal placeres, så alle danskere - også dem i udkantsdanmark - får en læge i nærområdet.

De har fået regeringen til sammen med Venstre at vedtage en forlængelse af den nuværende aftale, men også indeholdende de nye krav.

Hvad gemmer retorikken?

Politikernes intentioner handler grundlæggende ikke om hensynet til patienterne. Deres dagsorden handler om at gennemføre den nyliberale økonomistyring som hænger de danske sygehuse i disse år. Her bruges enorme ressourcer på at dokumentere, registrere og kreditere, hvilket betyder at lægerne bruger under halvdelen af deres tid med patienterne. Samtidig vil de skubbe flere ud af hospitalerne og til behandling i nærområdet, fx på plejehjemmene hvor de praktiserende læger så skal tilse patienter.

Ikke fordi det af den grund er blevet billigere og bedre at drive hospitaler. Tværtimod vokser udgifterne til flere chefer, konsulenter og medicinalindustrien. Her hersker en verden af kontrol i stedet for tillid. Danske Regioner vil udføre denne model overfor de praktiserende læger, som skal udføre mere arbejde, mere dokumentation og skal kontrolleres mere.

Lægerne ønsker ikke mere dokumentationsarbejde eller ekstra opgaver, i hvert fald ikke hvis de ikke får flere penge. Politikerne vil løse et problem, som bekymrer mange af deres vælgere, nemlig at der i udkantsdanmark bliver færre læger og længere derhen. Det er en rimelig intention, men den rummer et problem, hvordan skal de lokke/tvinge lægerne derhen. For i udkantsdanmark er der mere arbejde og færre penge, fordi patienterne generelt er fattigere og mere syge.

De praktiserende læger fremstiller sig selv som familiens nærmeste og at deres indsats alene handler om at gøre livet mere trygt for dig og din familie. I mødet med lægen er det jo rigtigt, og der er fornuft i både den lokale og familie tilknyttede læge. Men kunne de ikke også være det, hvis de var helt almindelige offentligt ansatte til fast løn? Lægernes dagsorden er ikke så idealistisk endda.

Lægerne er grådige

Lægerne er ikke almindelige lønmodtagere, og derfor er deres kampskridt ikke en overenskomstforhandling. De er bedre sammenlignet med svineproducenterne og deres prisfastsættelse med slagterierne. De er ejere af egne klinikker, hvor al overskuddet går ned i deres egen lomme. De tjener penge, hver eneste gang de skriver en recept eller laver en behandling, så omsætning og ekstra behandlinger betyder mere indtjening.

De praktiserende læger er også belejret af en aggressiv medicinalindustri, hvor valget af bestemte produkter, giver lægen lækre kurser i udlandet og andre økonomiske fordele. En praktiserende læge tjener i gennemsnit 1-1½ million kr. om året.

I konflikten har lægerne flere gange tilkendegivet, at der kan laves kompromisser, hvis blot de kan tjene flere penge og få dækket udgifter til ekstra opgaver. Man kan ikke forvente lægerne i, at ville forsvare og udbygge deres økonomiske liv på samfundets solside, det er jo logikken for minikapitalister. Men det er ikke sådan, vi kæmper for at det danske sundhedsvæsen skal fungere.

Vi ønsker at det skal være gratis. At det skal være drevet og styret af det offentlige, men ikke som en del af New Public Management. At man skal være ansat direkte af det offentlige. At det skal være lokalt og nært. Det skal samtidig være drift på tillid og behov frem for kontrol og profit. Og det er ikke det som driver hverken Danske Regioner eller de praktiserende læger.

Hvem vi holder med? Vi holder med patienterne mod nyliberalisme og grådighed.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra nederen.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigen i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra nederen.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Skolereform og læreroverenskomst:

Markedsøkonomiens tyveri af børns leg og fritid og tyranni af lærerne

Den ny skolereform og lærernes ny overenskomst bygger på samme mål og ideologi: mere magt til ledelserne, øget målstyring ud fra test, øget arbejdsbelastning af lærere og mindre barn-dom, fritid og leg til eleverne – alt sammen ud fra samme rationale: at skabe en effektiv skole for erhvervsliv og markedets behov.

Hans Erik Madsen

Men hvad viser eksisterende forskning om den nye folkeskolereforms nyliberale mål og ideers (New Public Management) betydning for børns læring, udvikling og trivsel?

Test og målstyring

"De nationale test og målstyringen af folkeskolen vil komme til at gennemsyre hele skolens indre liv - medarbejderudviklings-samtalerne, lærerværelset, teammøderne. Og den nye skoleleder med ledelsesret skal videreuddannes i den ånd. Det er en ny ideologi", siger lektor ved Institut for Uddannelse og Pædagogik, Thomas Rømer.

Ifølge mange amerikanske forskere er test samtidig et ineffektivt middel til at forbedre fagligheden i skolen, det er med til at rangordne eleverne, og værst af alt så skaber det en endnu større polarisering mellem eleverne.

Desuden er der en fare for, at undervisningen

bliver styret af, hvad eleverne skal testes i, så andre vigtige fag må vige – 'teaching for the test', som en lærer siger i en af de amerikanske undersøgelser, som professor på DPU, Lotte Rahbek Schou har gransket.

Hvor og hvordan lærer børn?

Rigtig mange forskere har været ude og advare mod lang skoledag og manglende fokus på legens og fritidens betydning.

En af dem, Lars Geer Hammershøj, professor på DPU understregede blandt andet på en konference afholdt af personale og forældre:

"Problemet er, at de fritidspædagogiske aktiviteter alene betragtes som et middel til at understøtte den faglige undervisning, ikke noget der har værdi i sig selv. Man overser, at det der primært foregår i og fremmes gennem legen og andre frie aktiviteter er dannelse og kreativitet, og at disse processer formentlig er vigtigere end nogensinde. Dannelse og kreativitet er processer der kræver at foregå i frihed, og hvis legen gøres til middel til læring bliver den også noget andet."

Didaktik har ikke patent på læring. Al leg er læring, og når børn leger med hinanden, foregår der læring på mange avancerede niveauer. Om det er i skolegården, på fritidshjem-

met eller på facebook, så foregår der læring.

For i alle livets sammenhænge er læring til stede, det man kalder livslæring og uformel læring.

Det gælder i øvrigt også for voksne. Det hedder livslæring. Læring er altså ikke en automatisk følge af undervisning, det er oftere en speciel aktivitet, børn udfolder i deres fritid, leg eller sammen med deres venner!

Men i den kolde nyliberale logik opfattes leg og fritid som ikke-produktiv og knyttes til mindre betydningsfulde aspekter af livet.

En skole for livet – ikke erhvervslivet

Mange helt afgørende spørgsmål er fraværende i debatten omkring den nye skolereform.

Hvorfor er der stort set ingen, der stiller spørgsmålstegn ved, at danske skolebørn hører til de mest testede i Europa? Og konsekvenserne af, at flere tests betyder mere stress og mindre tid til undervisning. Hvorfor kræves dette testregime ikke afskaffet?

Hvorfor rejses der ikke et krav om en total afskaffelse af alle former for lektier? Hovedparten af studier af lektier viser kun en mulig forbindelse og ikke nogen årsagssammenhæng mellem lektier og indlæring. Studier i lektier forveksler karakter og testpræstationer med læring. Der findes

ingen videnskabelig dokumentation for, at der skabes "akademiske fordele" af lektier i folkeskolen.

Hvorfor inddrages spørgsmålet om sund kost, rigelig søvn og masser af motion ikke som afgørende forudsætninger for motivation og læring?

Hvorfor er visionen om et samfund præget af 'lige muligheder' i vor tid reduceret til et spørgsmål om uddannelse, uddannelse og atter uddannelse. Hvorfor er spørgsmålet om klasse og f.eks. den direkte sammenhæng mellem socialklasse, uddannelse og karakterer totalt fraværende?

Hvorfor er alle disse spørgsmål fraværende?

Fordi de frontalt stiller spørgsmål ved og hudfletter vanviddet i, at pædagogik underlægges mål i relation til markedsøkonomiens behov, og alle led i uddannelseskæden arbejder for samme mål, nemlig gennemførelsesprocenter og ranglisteplaceringer. Den nye skolereform handler om skoleforberedelse og kolde metodikker på bekostning af det gode børneliv. Og det skal starte i vuggestuen.

Forældrene, børn og lærere må på banen – og rejse spørgsmålet på deres arbejdspladser og fagforeninger, og gøre det til et centralt spørgsmål ved efteråret kommunalvalg.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETER

Midtjylland

Kontakt Kasper (6019 0217).

Torsdag den 11. juli på Pædagogseminariet Ikast, Bøgildvej 10, kl. 19.00: Den russiske revolution.

Torsdag den 25. juli på Pædagogseminariet Ikast, Bøgildvej 10, kl. 19.00: Den russiske revolutions nederlag.

Torsdag den 8. august i Med-

borgerhuset Silkeborg, Bind-slevs Plads 5, kl. 19.00: Emne endnu ikke fastlagt.

22. august i Medborgerhuset Silkeborg, Bind-slevs Plads 5, kl. 19.00: IS tendensen - vores rødder.

Avisvalg før alle møderne kl. 16.00-18.00.

Århus

Møderne starter kl. 19.30. De tre første møder hol-

des hos en IS'er, for mere info kontakt Hans Jørgen (2984 7734).

Tirsdag den 9. juli: Borgerlig revolution i Danmark.

Tirsdag den 23. juli: Den kinesiske revolution 1925-27.

Tirsdag den 6. august: Arbejdsløshedsbevægelsen i 30'erne.

Tirsdag den 20. august:

Demokrati og socialisme. Studenterne Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3.

Odense

For mere info om afdelingens aktiviteter: kontakt Lene (2323 0722).

Onsdag den 17. juli (tidspunkt ikke fastlagt endnu): seminar om revolution i det 21. århundrede. Ungdomshuset, Nørregade 60.

København

Torsdag 18. juli: Rapport fra internationalt møde i IS-tendensen

Torsdag 25. juli: Reform og revolution i det 21. århundrede

Torsdag 1. august: Egypten mellem håb og elendighed

Torsdag 8. august: IS/U i efteråret

Torsdag 15. august: DKP og VS i 70'erne Møderne foregår på

Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34 kl. 19.00-21.00.

Kontakt Anders (3035 4256).

Er kooperativer en løsning?

Blandt de ting, der diskuteres som mulig løsning på kapitalismens krise, er kooperativer – det med at de egentlige producenter slår sig sammen og producerer og handler inden for forskellige fællesskaber.

Freddie Nielsen

Også i Enhedslisten er der folk, der taler om kooperativer, og i Grækenland har arbejderne i kamp mod ledelsen på Vio.Me. fabrikken i Thessaloniki startet en egen-produktion i en form for kooperativ.

Men er kooperativer svaret på det helt centrale problem, at under kapitalismen, sidder et forsvindende lille mindretal på den økonomiske magt og dermed stort set på magten i samfundet?

Kooperativer historisk

Lidt historie og lidt om erfaringer med kooperativer, kan måske være med til at vise, om ideen kan være et svar på det ene eller det andet, eller måske slet ikke et brugbart redskab i kampen for et menneskeværdigt samfund.

I Sydeuropa og Sydamerika f.eks. finder man en hel del landbrugskooperativer. Under den portugisiske revolution i 1974 indtog fattige bønder og landarbejdere store godser og oprettede kooperativer. Og heller ikke i Nordeuropa og Nordamerika er kooperativer et ukendt fænomen.

Den kooperative ide er langt fra noget nyt. Ideologisk var den på et tidligt tidspunkt – i slutningen af 1700-tallet – knyttet til den utopiske socialist Robert Owens' ideer til at befri arbejderklasser. Og det

første praktiske udtryk var Rochdale vævernes brugsforening, som blev oprettet i 1844.

Også i Danmark ser vi en tidlig udvikling. Thisted Arbejderforening, under ledelse af provst Sonne, oprettede i 1866 en brugsforening. Men bortset fra det, så var det bønderne, der gik i spidsen.

Fra begyndelsen af 1880'erne sprang det ene andelsmejeri og andelsslagteri efter det andet op. Bare i 1888 blev der oprettet 244 nye andelsmejerier.

Allerede i 1870'erne talte man i arbejderbevægelsen om at oprette produktionsforeninger, både i konflikt- og i arbejdsløshedssituationer, som værn for arbejderklassen. De fleste blev kortvarige, men i løbet af 1880'erne opstod de første fællesbagerier – kooperative bagerier, oprettet med det formål at skaffe billigt brød til arbejderfamilierne.

Ideen bredte sig både rundt i landet og til andre produktionsgrene. Og når man senere talte om, at det var muligt for arbejderne at tilbringe hele sit liv inden for den socialdemokratiske bevægelse, så var det ikke mindst på grund af den kooperative bevægelse, at det var muligt.

Nogle kooperative virksomheder blev oprettet, for at skaffe arbejderne bedre råd. Som nævnt brødfabrikkerne, men også mejerier og slagterbutikker, og ikke mindst boligkooperationen og de kooperative byggefirmaer. Andre blev oprettet under arbejdskampe, som bygningsnedkernes selskab under storlockouten. Skrædderne lavede også koope-

rative systuer under konflikt, og Figaro salonerne blev oprettet i forbindelse med frisør-lockouten i 1927 (en lockout, der varede til 1961).

Fra vugge til grav

Da arbejderkooperationen var på sit højeste kunne man (i det mindste i København) få mælk fra Enigheden, brød fra fællesbageriet, slagtervarer fra Arbejdernes Kødforsyning, tøj fra Tilskærernes a/s, sko fra Arbejdernes Kooperative Skotøjsfabrik, brændsel fra Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning (Arbejderkul), øl og vand fra Bryggeriet Stjernen, bøger og papirvarer fra Fremad, handle det meste ind i HB.

Og så kunne man have sine penge i Arbejdernes Landsbank, forsikre sig i ALKA, gå i en kooperativ biograf, og på de større arbejdspladser kunne man spise i det kooperative marketenderi, og under en tur i Dyrehaven spise i Peter Lieps Hus. Man kunne bo i en kooperativ byggeforening og lytte til sin Arako radio, og så kunne man gifte sig med ringe fra Karat Guld & Sølv.

Man kunne arbejde i et af de nævnte firmaer eller et af de kooperative byggefirmaer – snedker-, tømrer-, blikkenslager- eller murer- eller entreprenørfirmaer. Man kunne holde sin ferie gennem Dansk Folkeferie, og når det hele var slut, kunne man blive begravet gennem Arbejdernes Ligkistemagasin.

Det var dengang – arbejderkooperationen er ganske vist ikke forsvundet helt, men flagskibene er gået ned, og siden 1970'erne er

det gået voldsomt tilbage.

Der kan peges på flere gode sider ved de hedengangne kooperativer, flere var pionerer omkring arbejds- og velfærdsforhold, sortlistede arbejdere kunne ofte finde arbejde i Kooperationen, og det var virksomheder, der ikke var baseret på at skabe profit, men i stedet gode og billige varer til forbrugerne.

Coop, Arla og Danish Crown

På den baggrund kan det virke uforståeligt, at der er blevet færre og ikke flere kooperative virksomheder. Men det helt centrale er, at det kapitalistiske system er et helhedssystem, det tvinger alle til at følge sine regler. Uligheden i samfundet er synlig, og det er et stort problem, men det er mere et symptom end det centrale problem.

I kapitalismen er der ikke plads til nicher for non-profit og ikke konkurrerende produktion i større stil. Tvungen til at konkurrere, skabe profit og vokse er indbygget, og det betyder, at enten følger man trop eller også bukker man under.

Giganter som Coop, Arla og Danish Crown, har alle deres rødder i andelsbevægelsen. Den danske Kooperation er altså stadig levende, men selskaber som Coop og Arla er ikke svar på de problemer, kapitalismen giver os. Der er ikke tale om et alternativ til kapitalismen, ja der er endda langt fra tale om en alternativ kapitalisme, selv om producenterne stadig er andelshavere i Arla og Danish Crown, og selv om man kan melde sig ind i Coop og stemme, er disse selskaber alle

blevet en del af systemet.

Alternativ til kapitalismen - ikke alternativ kapitalisme

Selvfølgelig kan der findes små nicher, hvor der er plads til alternativ og kooperativ produktion eller service, men så skal man sikre sig, at det ikke bliver for stor succes, hvis ikke man hurtigt skal blive udkonkurreret.

Hvis vi vil gøre endegyldigt op med uligheden, skal vi altså kæmpe for et alternativ til kapitalismen – alternativ kapitalisme har kun en stakket frist før, den bliver stillet overfor valget mellem at følge trop eller bukke under.

Når der er folk der peger på kooperativer, som et aktuelt kampmiddel, så bliver vi nok nødt til at sige, at der selvfølgelig kan tænkes situationer, hvor en eller flere arbejdergrupper kan skaffe sig en styrkeposition, ved at gå sammen i Kooperation eller en anden form for alternativ produktionsenhed. Men hvis det ikke er et led i at bruge styrken i kampen for at omstyrte kapitalismen, så er det alene en stakket frist.

Et eksempel er det alternative byggefirma Logik & Co., der bestemt skabte en mulig styrkeposition ved at tage mange folk ind, der ikke havde anden mulighed for at komme i arbejde. Men så snart virksomheden overskred den absolutte niche-placering, blev man nødt til at gå ind i en kollektiv lønnedgang, for at bevare ligelønnen og fastholde de mere svage medarbejdere i ansættelsen – alt sammen tvunget af den konkurrence ingen slipper uden om før kapitalismen afskaffes.

SEXISME? HVAFFOR EN SEXISME?

Bitter, snerpet, sur kælling og ude af trit med virkeligheden er nogle af de ord, der kan bruges til at beskrive kvinder, som prøver at sætte sexismen og kvindeundertrykkelse anno 2013 på dagsordenen.

Mette Hermansen

Opfattelsen af, at ulighed mellem kønnene hører fortiden til, og at kvindeskamp er ligeså uddateret som brylcreme og batikskjorter har gode vilkår. Faktisk har kvinder ikke blot opnået ligestilling, vi har også overhalet mændene indenom, og måske er de i virkeligheden nu den undertrykte part.

Disse påstande er ikke blot forkerte men bidrager også til en degradering af muligheden for at komme til at leve i et lige samfund. Troskij sagde, at man altid kan se om et samfund er socialistisk eller ej ved at kigge på kvinders position.

Selvom vi er kommet langt og kvinder nu har adgang til universiteter og arbejdsmarkedet, tror jeg ikke Trotskij ville være særlig imponeret, hvis han kastede et nærmere blik på kvinders forhold i dag. Kvinder tegner sig stadig for størstedelen af arbejdsbyrden i hjemmet. Kvinder tjener i gennemsnit 18% mindre end mænd og over et helt liv kun lidt over halvdelen af, hvad en mand når at tjene.

Den gamle sang vil nogle sige – vi mener, socialister skal synge den, så længe den har hold i virkeligheden.

Dertil kommer den sexismen, som er rettet mod

kvinders krop. Kvinder bliver vurderet på deres udseende, på hvor sexede de er, og ud fra hvordan de går klædt. 'Everyday sexism project' modtager omkring 1000 historier om ugen fra kvinder, der har oplevet sexismen på deres arbejdsplads, på gaden, i hjemmet og mange andre steder. Et par eksempler:

“Der er ingen stop på voldtægtstoget, sagde en kollega. Da jeg blev vred over det, sagde han bare, at han havde fundet mit svage punkt.”

“Mand på marked: ‘En rødhåret! Jeg elsker rødhårede.’”

Mig: (Kigger frastødt på ham.)

Ham: “Er du lesbisk?”

“Mand i toget glør på mine bryster og begynder så at snakke til mig om motivet på min top (Copenhell). Lige som jeg er begyndt at føle mig tryk ved samtalen

(om hvilke bands, der spiller på Copenhell), siger han: ‘Jeg synes bare dine patter ser godt ud i den top.’ Jeg ignorerede det og gik væk fra ham, hvorpå han råbte: ‘Tag dog imod komplimenten, kælling.’”

Sexistiske kommentarer er ikke kun ubehagelige. Det kvindesyn der ligger bag, som gør kvinder til objekter, der er til for mænd eller tilhører mænd, kan også være decideret farligt.

En ny undersøgelse viser, at en tredjedel af verdens kvinder på et tidspunkt i deres liv bliver udsat for fysisk vold og/eller voldtægt. I afrikanske lande især er procenten tæt på halvdelen af alle kvinder, herhjemme 27%.

Tal, som hvis de angav sygdomstilfælde, ville blive betragtet som en epidemi – og som understreger, hvorfor voldtægt og vold mod kvinder ikke er noget at joke

med. Samtidig er opklaringsprocenten af voldtægt under 1%, og såkaldt victim blaming spiller en stor rolle i den lave opklaringsprocent. Hvad havde hun på? Gik hun alene? Var hun fuld? er alle spørgsmål, som flytter ansvaret for voldtægt fra forbryderen over på offeret. Spørgsmål, som aldrig bliver stillet til eksempelvis røveriofre – fordi de er irrelevante.

Fra splittelse til enhed

Et samfund fri for sexismen og kvindeundertrykkelse vil ikke kun være en fordel for kvinder, og kampen for at nå dertil er ikke en kamp for kvinder alene. Sexisme er ligesom eksempelvis racisme og homofobi en måde at splitte almindelige mennesker på.

De eneste der har fordel af denne splittelse er vores bosser og den overklasse, som tjener penge på at holde os i skak, så vi ikke opdager vores samlede styrke – mænd og kvinder, hetero- og homoseksuelle, sorte, hvide, muslimer, jøder og kristne – til at slå igen mod et system, der undertrykker os alle.

Sexisme kan ikke reduceres til at være et problem med visse mænd, mænd er derimod en del af løsningen. Midt i protesterne omkring årsdagen for valget af præsident Morsi, viser Egypten os igen hvordan mænd og kvinder står skulder ved skulder i kampen for et fundamentalt anderledes, demokratisk og solidarisk samfund. Først når den kamp er vundet, vil vi se en verden uden kvindeundertrykkelse og sexismen.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

DEMONSTRATION ved Folketingets åbning 1. oktober

Det er nu besluttet, at der blive en demonstration for alle, der har en høne at plukke med regeringens asociale politik ved Folketingets åbning under parolen: Ja til velfærd - Nej til forringelser. Du kan allerede nu gøre en forskel. Spørg din lokale fagforening, om de skal med. Byg en gruppe på dit jobcenter eller på din skole, som vil være med til at mobilisere. Der er planlægnings- og aktivistmøde d. 21. august, hvor du kan møde andre aktivister, og hvor vi sammen gør demonstrationen stor. Vi vil opdatere socialister.dk så snart vi ved mere.